

Чекајући одлуку Републичког фонда ПИО СО НА РАНЕ

Управо спор у вези са војним пензијама указује колико нам је потребан уређени систем пензионог и инвалидског осигурања професионалних припадника система одбране. Више од четири деценије беспрекорно је функционисао Фонд за СОВО, чијим оснивањем и трајањем су испоштоване и валоризоване готово све специфичности војне прогесије.

Живот нас учи да и када неко не жели да нам пружи информацију коју смо тражили, изостанак одговора много казује. Наиме, Удружење војних пензионера Србије је, у складу са Законом о доступности информација, пре отприлике два месеца, поднело захтев Републичком фонду ПИО да нам пружи податке колико је до сада војних пензионера наплатило разлику од 11,06 одсто. Наиме, и поред одуговлачења, па и неке врсте опструкције у области правосуђа, судови неумитно, у складу са законом, доносе коначне пресуде, после којих следи поступак принудне наплате дуга. Минулог лета имали смо званичну информацију (из РФ ПИО) да је до тада дуг наплатило око сто војних пензионера. Из незваничних извора ових дана се помиње да се та цифра приближава хиљади. Да ли је реч о гласини или истинитом податку, надамо се да ћемо сазнати ускоро. Наиме, после поновљеног захтева Републичком Фонду ПИО да нам достави тражене податке, и ћутања тамошње администрације, Удружење ће по свему судећи, када прође рок, бити принуђено да се обрати Поверенику за информације од јавног значаја, како би та институција (РФ ПИО) поступила у складу са законским обавезама.

Истовремено свака два-три дана телефоном се Удружењу огласи неко од војних пензионера који је наплатио дуг. Свесрдно захваљују УВПС на свему што је учинило да би правда победила осиноу неправду. Они истичу да су следили упутства Удружења, користили формализоване обрасце, које је припремило УВПС. Многи су пред судовима заступали сами себе, како би избегли адвокатске трошкове. Многи су на то били принуђени због четвромесечног штрајка адвоката. Ход историје се, дакле, није могао зауставити. Пуних седам година војни пензионери су упорно и стрпљиво чинили све да остваре право које им по закону припада. Невероватно је с колико упорности је Фонд за СОВО (читај: ранији министар одбране), а потом и Републички Фонд ПИО избегавао да се супчи са истином. Одлагањем исплате, међутим, само су се нагомилавали дугови. Нажалост и камате су се нагомилале. Да не говорио о судским и адвокатским трошковима... Све у свему, држава ће морати да издвоји много више паре него што би то учинила да је одмах поступила према законским одредбама.

Другостепени судови су у парничном поступку усагласили правни став, тако да ових дана доносе пресуде у којима се оштећеним корисницима војних пензија признаје право на надокнаду три године уназад од дана подношења тужбе, па да

је огромној већини ускраћено право за две године. Када је о висини бода реч, судови не признају вредност од 9,40, већ 9,02 динара. Према до сада доступним подацима део пензионера се жалио на овакво поступање. До расплета ће доћи онда када се одлуком буде огласио Уставни суд Србије. Ако највиша судска инстанца буде утврдила да су војни пензионери у праву, онда ће они који се нису жалили на пресуду другостепеног суда моћи да траже обнову судског поступка, тиме и могућност да и њима дуг буде исплаћен у складу са одлуком Уставног суда.

Војне пензионере највише онеспокојава управо ћутање државне администрације. Још крајем прошле године председник Владе Републике Србије Александар Вучић је са говорнице Народне скупштине поручио да ће проблем војних пензионера бити решен. После те поруке формирана је комисија коју су сачињавали министар рада, запошљавања, борачких и социјалних питања, министар финансија и министар одбране. Та комисија је установила шта је до сада предузето и, колико је нама познато, утврдила шта треба учинити како би се проблем коначно решио.

Министар рада, запошљавања, борачких и социјалних питања Александар Вулин је 13. марта ове године на радном састанку са председником УВПС Љубомиром Драгањцем и председником Општинског одбора УВП Нови Београд Константином Арсеновићем рекао да ће усклађивање војних пензија бити решено ускоро. Он је изјавио да ће прва мера у вези са усклађивањем војних пензија бити доношење одлуке и почетак исплате увећаних месечних принадлежности кориснику војне пензије. Министар Вулин је представнике УВПС обавестио да је у току утврђивање биланса укупног дуга које држава има према војним пензионерима. Када тај посао буде завршен, Министарство финансија ће предложити модалитете исплате дуга. Од тада је прошло више од месец и по дана, а још увек нема потеза државе.

Према раширеној претпоставци која као ехо извире из државне администрације, решење за војне пензије се очекује током договора са Међународним монетарним фондом који је у току и биће окончан средином маја. Наиме, Влада Републике Србије је определјена да јавне финансије доведе у ред, како би се поправиле укупне економске прилике. На основу до сада објављених података, постигнути су веома добри резултати, чак дупло бољи од оних које је пројектовао Међународни монетарни фонд, тако да се могу очекивати одговарајућа помеђања у билансу јавних трошкова. Имајући на уму да је министар

Вулин наговестио прву меру, то јест почетак исплате увећаних месечних принадлежности, логично би било да се донесе одговарајућа одлука с тим у вези.

На основу изнетих чињеница, расплет у вези са војним пензијама се логично очекује наредних дана, најдаље до краја јуна ове године.

Управо спор у вези са војним пензијама указује колико нам је потребан уређени систем пензионог и инвалидског осигурања професионалних припадника система одбране. Више од четири деценије беспрекорно је функционисао Фонд за СОВО, чијим оснивањем и трајањем су испоштоване и валоризоване готово све специфичности војне прогесије. Државна администрација од пре неколико година упорно га је урушавала без објективних потреба. Учињено је нешто што се није додгило у развијеним земљама. Док све чинимо да постанемо део велике европске породице, у неким сегментима друштвеног живота предузимамо кораке уназад, удаљавајући се од прокламованих начела.

У целокупном замешательству у вези са војним пензијама посебно боде очи понашање чиновника у Републичком Фонду ПИО. Несхватљиво је, на пример, да тај фонд упорно не поступа према закону. Наиме, у управном спору, после пресуде Управног суда, када је РФ ПИО наложено да донесе нова решења, то је учињено на другостепеном нивоу, али филијале које треба новонасталу ситуацију да преточе у одговарајући правни акт и даље не реагују. Да ли је по среди некакав притисак или чист ћеф, показаће време. У сваком случају, сазнаће се у чему је реч и ко је све чинио пропусте у маратонском процесу усклађивања војних пензија. Правна држава има и обавезу да установи ко је крив за огромну штету нанету држави. И да санкционише криве.

Крајње је време да војни пензионери који су деценијама часно и одговорно обављали тешке задатке буду уважени и да коначно добију сatisfакцију после готово седам и по година доказивања да су у праву и да се у овом елементарном праву изједначе са осталим пензионерима. Непоступање Републичког фонда ПИО према одлукама и пресудама Уставног суда Србије, Управног суда и Врховног касационог суда личи на сипање соли на ране војних пензионера, физичке и душевне, стечене током вишедеценијске службе у одбрани народа и државе.

Можда ће док овај рукопис буде у штампи бити учињен одлучан корак државне администрације. То се с правом и очекује. Нада последња умире.

Звонимир Пешић

Шта је изјавио министар финансија Душан Вујовић

БУРНЕ РЕАКЦИЈЕ ВОЈНИХ ПЕНЗИОНЕРА

Дневни лист „Курир“ у тексту објављеном 26. априла под насловом „Правимо нови српски модел пензија“, у ширем тексту, објавио је изјаву министра финансија у Влади Републике Србије Душана Вујовића, у којој се наводи:

„Како сам с ММФ направио програм који нико други нема, тако ћемо направити и програм пензионог осигурања. Не може наш пензијски систем да подржава људе на 25.000 и на 150.000 динара пензије. Такав социјални програм не постоји. Хоћу само да направим хибридни систем у који ће људи хтети да улажу. Хоћу да их ослободим пореза, да сами улажу у своју пензију. Само то ја хоћу, а не да ми војни пензионери носе 150.000 и да су нездовољни. Не могу ја то да финансирам из општег буџета“ – рекао је Вујовић.

Чланови Удружења војних пензионера Србије и руководства већине градских и општинских организација реаговали су веома бурно на тај текст. Према неким информацијама, министар Вујовић је, наводно, то изјавио на конференцији за новинаре организованој у Влади Републике Србије, поводом годину дана рада садашње Владе. У циљу провере навода преслушали смо аудио запис са тог догађаја и установили да на конференцији за новинаре министар Вујовић није изјавио то што наводи „Курир“.

Удружење војних пензионера Србије, ради утврђивања истинитости навода, упутио је захтев министру Вујовићу да потврди или оповргне цитат објављен у листу „Курир“.

Удружење се истим поводом обратило и Редакцији листа „Курир“.

* *

Министар финансија Душан Вујовић
и председник УВПС Љубомир Драгањац

Обраћање председника УВПС министру финансија

СВЕ ВИШЕ СОЦИЈАЛНИХ СЛУЧАЈЕВА

Назахтев многоброжних чланова објављујемо текст писма којим се председник УВПС Љубомир Драгањац обратио министру финансија у Влади Републике Србије Душану Вујовићу.

Текст доносимо без навођења цитата који је наведен у тексту чији је наслов „Бурне реакције војних пензионера“.

„У листу „Курир“ објављен је 26. априла текст под насловом „Правимо нови српски модел пензија“, у којем је цитирана и Ваша изјава.

Ваша изјава, ако ју је новинар „Курира“ дословце пренео, изазвала је огромно нездовољство и бурну реакцију војних пензионера. Податак који је изнет у „Куриру“ да војни пензионери примају 150.000 месечно и да су нездовољни висином пензије је потпуно нетачан. Према статистичким подацима Републичког Фонда ПИО, ниједан војни пензионер нема пензију већу од 98.000 динара. Уз високо уважавање, дозволите да Вас подсетимо да војни пензионери немају толике пензије и да је изузетно велики број оних који на основу малих мечних примања већ представљају социјалне служајеве.

Ако се Ваша изјава односила на захтеве војних пензионера да им се ускладе пензије за 11,06 одсто, како је то 1.1.2008. године учињено са пензијама свих осталих пензионера у Србији, указујемо да је реч само о легалном и легитимном праву да се закон примени на све категорије пензионера и тиме избегне дискриминација пензионисаних официра и подофицира.

Да су војни пензионери у праву потврдили су својим одлукама и пресудама Уставни суд Србије, Управни суд и Врховни касациони суд. Посебно указујемо на чињеницу коју је подвикао Уставни суд Србије да су војни пензионери посебно осетљива категорија јер је пензија за већину од њих једини извор прихода.

Молимо Вас да нам потврдите или демантуете спорну изјаву у листу „Курир“.

Такође Вас молимо да учините одговарајуће кораке из Ваше надлежности како би војне пензије после више од седам година биле усклађене са законом.

Реакције на иступање
Мирослава Шпановића
на телевизiji

ЗАШТО НИЈЕ ИЗНЕО ИСТИНУ

Уемисији РТС „Да можда не“ емитованој 16. априла један од учесника у разговору вођеном у студију био је Мирослав Шпановић, потпредседник Партије уједињених пензионера Србије (ПУПС). Из организација Удружења војних пензионера, поводом изречених Шпановићевих ставова, реаговао је велики број чланова захтевајући да се Удружење одреди према тврђајама тог функционера. Наиме, Шпановић је пуковник у пензији и члан УВПС у новосадској организацији, па свака јавно изговорена реч има велику специфичну тежину.

Високи функционер ПУПС-а навео је да та странка није одступила од проглашаваног начела да пензије треба да прате плате, образлађујући да су најновијим законом (Закон о временском начину исплате пензија) мерама Владе РС смањене и плате. При томе Шпановић није навео да је над пензионерима извршена дискриминација, јер је проценат смањења пензија много већ него за запослене (чак и дупло већи). Ниједном речи није споменуо стечено право пензионера које је неприкоснovenо.

Несхватљиво је да војни пензионер високо рангiran у друштву са толико ниподоштавања третира своје колеге, не наводећи ниједну чињеницу у њихову корист, то јест истините чињенице везане за материјални положај војно-пензионерске популације. Посебно забрињава то што Шпановић подржава закон који по свemu није у сагласју са Уставом Србије.

Шпановић је у емисији није навео да војни пензионер више од седам година воде борбу за остваривање права које нам по закону припада и да је то потврђено одлукама и пресудама Уставног суда, Управног суда и Врховног касационог суда. Такође није навео ни податак да су просечне пензије у Србији уместо у односу на просечне плате, опале чак на 46 одсто, са тенденцијом даљег пада.

У низу проблематичних изјава посебно боде очи Шпановићева узјава да Стразбур (Међународни суд за људска права) неће ни да чује за проблеме пензионера, то јест да засигурно неће стати на страну обесправљених. Такав став може, по свему судећи, да изнесе само неко које је експерт у тој области.

Господин Шпановић до сада ниједном није контактирао Удружење, нити консултовао у вези са проблемима за које се Удружење залаже. И поред тога што је у некој врсти обавезе према страници којој припада, сматрамо да му нико не би замерио да је изнео објективне податке о војно-пензионерској популацији.

Удружење војних пензионера Србије ограђује се о ставове Мирослава Шпановића, оцењујући његов наступ као покушај искривљавања истине и обмањивање јавности.

Целокупно иступање господина Шпановића није засновано тако да материјално заштитио пензионере, већ пре свега да би на тај начин оправдао своје привилегије и додатна новчана примања које има на основу више функција у ПУПС-у и Скупштини АП Војводине.

Обележено бомбардовање Београда

ПОШТА ХРАБРИМ ПИЛОТИМА

Централна комеморативна свечаност поводом Дана сећања на почетак Другог светског рата у Краљевини Југославији, одржана је 6. априла код споменика страдалим пилотима на Земунском кеју.

Комеморативну свечаност уз државне и војне почасти предводио је министар одбране Братислав Гашић, који је, праћен делегацијом Министарства одбране и Војске Србије, положио венац крај споменика. Пошту палим жртвама полагањем венаца одали су и градоначелник Београда Синиша Мали, представници удружења која негују традиције ослободилачких ратова, летачких удружења (Удружење пензионисаних војних летача и падобранца Србије и Удружење пилота „Курџаци са Ушћа“), представници невладиних организација, преживели и потомци страдалих.

М. Ракић

На споменик страдалим пилотима венац је положила у делегација УПВЛП са Златомиром Грујићем на челу

Из земунске општинске организације ЈЕДИНСТВЕНОМ ДО ЦИЉЕВА

Редовна годишња Скупштина ОпОд Земун је одржана у великој сали Клуба ваздухопловства. После интонирања државне химне одата је почаст премијунулним члановима између две седнице Скупштине.

Скуп је отворио председник ОпОд Цветко Јокановић, који је предложио радно преседништво, затим је поздравио присутне делегате и госте: Љубомира Драгањца, преседника УВПС, Драгољуба Давидовића, потпредседника Оп-Од Н. Београд, Љубишу Величковића, председник ИО Удружења пензионисаних војних летача и падобранца Србије, уједно и Члана ГО УВПС, Славицу Вешковић, члана ГО УВПС, генерале у пензији Мирка Николовског и Николу Грујина. •

Извештај о једногодишњем раду ОпОд поднео је председник ОпОд Цветко Јокановић који се осврнуо на сва горућа питања

Удружења.

Драгољуб Давидовић, потпредседник ОпОд Н. Београд, пожељео је Скупштини успешан рад и још бољу сарадњу два општинска одбора.

У дискусији Рефик Спахић је истакао да само заједништвом можемо успешно да решимо проблеме. Јандрија Цупац напоменио је да се сва горућа питања везана за неиспуњавање обавеза према војним пензионерима треба обзнатити у јавним гласилима.

На молбу делегата Љубомира Драгањца, председник УВПС обавестио је присутне шта све Удружење чини на решавању нагомиланих проблема, највише се задржавши на питању усклађивања пензија за 11,6 одсто.

Извештај надзорног одбора, поднео је председник тог тела Милан Бига. Извештај је са делегати једногласно усвојили.

Т. Митушев

УВП Крушевац

СЕЋАЊЕ НА ЈУНАКЕ ОДБРАНЕ

Поводом дана сећања на страдале у агресији НАТО-а на СРЈ, у касарни „Расина“ положени су венци на спомен обележја, одржан парадостос и комеморативни скуп, коме су присуствовали министар одбране Братислав Гашић са сарадницима, градоначелник Крушевца Драги Несторовић, начелник Расинског Управног округа Бранислав Весић, припадници Војске Србије са командантом Гарнизона на челу, свештенство, бројна удружења и слободарске организације и породице палих бораца.

Венце на спомен обележја палим борцима 125. моторизоване бригаде, положили су министар одбране Братислав Гашић, Команда крушевачког Гарнизона, градоначелник и председник Скупштине града, начелник Расинског Управног округа, припадници 125. моторизоване бригаде, СУБНОР, ратни војни инвалиди, Удружење војних пензионера Крушевца са председником Душаном Самарџићем на челу, ОРВС, делегација бораца ратова 1991-1999. године, делегација Удружења за неговање слободарских традиција, делегација Кола српских сестара и породице погинулих бораца.

Након одавања поште палим борцима, минутом ћутања, одржан је парадостос од стране владике крушевачке епархије господина Давида са свештенством, а затим су породице палих бораца упалиле свеће и положили цвеће за своје најмилије.

Отварајући комеморативни скуп министар одбране господин Братислав Гашић рекао је: „Окупили смо се да још једном одамо пошту и захвалност палим борцима за слободу и чат отаџбине. Дужни смо да их памтимо, јер су брањили слободу, достојанство и чаш као највеће светиње српског народа. Али исто тако, нећемо дозволити да се злочини понове, јер цивилизовани свет не признаје снагу силе и оружја. Српски војник увек је срцем, као најјачим оружјем, брањио отаџбину и зато смо увек излизали као победници. Највећу захвалност дuguјемо породицама палих бораца уз обавезу вечног сећања на њихово херојство“, закључио је Гашић.

У сарадњи са Културним центром Крушевац, одржан је краћи уметнички програм.

Након комеморативног скупа уследила је посета Спомен-саби 125. бригаде и пријем породица погинулих породица и гостију код комandanata.

мр Александар Симоновски

Војни пензионери на протесту
Удружења синдиката пензионера Србије

ЈЕДНАКИ АРШИНИ

Из неколико организација нашег удружења огласили су се чланови с питањем да ли је УВПС дозволило учешће чланова на протесту који је 15. априла у 11,55 часова организовано Удружење синдиката пензионера Србије (УСПС) на тргу Николе Пашића у Београду.

Удружење овим путем обавештава да никоме од чланова УВПС није бранило присуство на протесту и да је о томе да ли ће учествовати доносио сваки члан за себе. Исти принцип примењен је и приликом организовања протеста у организацији неформалне Фејсбук групе војних пензионера, Удружења подофицира и Асоцијације војних пензионера ВС.

Пошту борцима одао је министар одбране Братислав Гашић

Са Скупштине општинске организације Чукарица

ПАТРИОТСКИ СТАВ НАСПРАМ ДИСКРИМИНАЦИЈЕ

Председник Зоран Јанковић у извештају о раду, указао је на веома сложене услове у друштву у целини и на њихов утицај на активности ове општинске организације УВПС.

Сви планирани задаци успешно су реализовани констатовано је на редовној годишњој Скупштини Општинске организације УВПС Чукарица, која је одржана 20. 4. 2015. године, у присуству бројних гостију и представника свих пет месних организација УВПС. Том изујетно добро организованом скупу присуствовали су: председник УВПС Љубомир Драгањац, председник Извршног одбора Зоран Вучковић, председник Надзорног одбора Миле Глумац, главни и одговорни уредник „Војног ветерана“ Звонимир Пешић, др Милан Пирнат, заменик председника Градске општине Чукарица, Милорад Колашинц, председник ОО УВПС Раковица, Драгић Кршанин, председник УППС, Божко Радовић, председник општинског одбора СУБНОР-а, Драган Јеличић, председник Градске и Општинске организације ОРВС и други.

Председник Зоран Јанковић у извештају о раду, указао је на веома сложене услове у друштву у целини и на њихов утицај на активности ове општинске организације УВПС, истичући, између остalog, да се наставља разградња раније постојећег функционалног система социјалног осигурања војних осигурника, да се и даље одувожи са реализацијом права на ванредно усклађивање војних пензија супротно бројним одлукама Уставног суда, судовова опште надлежности и Управног суда.

У протеклом периоду подигнут је значајан ниво укупних активности, посебно у области помоћи при остваривању права из социјалне и здравствене проблематике чланства, затим у погледу сарадње са локалном

самоуправом и сродним организацијама на терену, те у проналачењу нових форми окупљања и деловања. Свих пет месних одбора (Церак, Виногради, Чукаричка Падина, Железник, Сремчица) деловало је у складу са програмским и статутарним циљевима, одржане су годишње скупштине, извршена анализа рада и утврђени тежишни задачи за наредни период.

У акцији прикупљања помоћи за поплављене маја 2014. године обезбеђен је добар одзив

и уплата новчаних прилога, давање сагласности неких чланова УВПС за скидање са текућег рачуна једнодневног износа пензије, а Општински одбор уплатио је 30 одсто средстава са свог текућег рачуна.

Информисање чланства било је редовно и потпуно, а посебан допринос томе дао је и „Војни ветеран“, на који је редовно претплаћено више од 80 корисника војних пензија.

Председник Јанковић нагласио је да су новчана средства Општинског одбора трошена рационално и у складу са прописима којима је уређена ова област, што се уочава у извештају Надзорног одбора.

У извештајном периоду члановима ове Општинске организације Удружење је доделило три плакете, две захвалнице и

једну награду књигом, а о Општински одбор четири зхвалнице и новчану награду истакнутој активистки Славки Кукило.

Успешна сарадња са локалном самоуправом

Председник УВПС Љубомир Драгањац, уз напомену да је право задовољство видети међу приступима и др Милана Пирната, заменика председника општине Чукарица и представнике других асоцијација са којима овај Општински одбор сарађује, одао им је признање за показану спремност и активну сарадњу. Драгањац је детаљно казиво о даљем погоршавању позиције војних пензионера након усвојања Закона о привременом уређењу начина исплате пензија, којим је обухваћено преко 96 одсто корисника војних пензија, а да уз то, и поред обећања надлежних институција и функционера да ће проблем ванредног усклађивања војних пензија за 11.06 одсто ускоро бити решен, све остаје по старом. Отуда руководству

става из доприноса за здравствено осигурање професионалних војника и корисника војних пензија.

Председник је указао и на податке о функционисању Фонда Удружења за хуманитарну помоћ, који је основан након противзаконитог укидања таквог фонда у ФСОВО. Подсетио је и да су одредбе новог Закона о оружју и муницији рестриктивније од претходног, те да војни пензионери треба о томе да посебно воде рачуна.

Истакао је да су у току припреме за заједнички састанак са представницима осталих асоцијација које окупљају војне пензионере, ради координације активности и јединствене акције на плану остваривања заједничких интереса и статусних права војних пензионера, и подвикао да се у наредном периоду мора још озбиљније радити на омасовљавању чланства.

Председник Извршног одбора Зоран Вучковић, у сажетом излагању, говорио је о проблемима стамбеног обезбеђења корисника војних пензија. Изнео је да је усвојен нови правилник, који је на известан начин рестриктивнији од претходног. Навео је, уз остало, и да је укупно 8837 корисника без коначно решеног стамбеног питања, а да је 4.137 њих без икаквог ста-

Неговање традиција и општење с јавношћу

Више учесника у расправи потврдило је оцене о успешном раду Општинске и месних организација УВПСи да упркос дискриминаторског односа држвних институција војни пензионери у свакој прилици и даље изказују своју оданост држави, високи степен патриотизма и спремност да дају свој допринос ефикасном функционисању система. Истакнуто је да су УВПС као и општинске и месне организације дали значајан допринос решавању конкретних статусних питања војних пензионера, али и да постоји потреба да се развијају и друге форме активности. Имајући у виду специфична својства популације војних пензионера и заинтересованост за неговање традиција и ангажовање у обележавању значајних јубилеја и годишњица (Векликов рата, агресије НАТО-а, манифестације у организацији Војске Србије и Министарства одбране, СУБНОР-а) треба прознаћи нове начине да се још више укључе и у те активности. Изнето је и мишљење је да треба установити радио тело за односе Удружења са јавношћу, посебно са занимљивим циљним групама, чи-

Овде и данас

ТУК НА ЛУК

Запосленима у јавним предузећима може се свашта спорити, али само једно не и у чему су апсолутни шампиони – нема тог закона који ће држава донети да им уреди стање, а да они не пронађу рупе у прописима и да наставе да функционишу по старом.

У прилог томе говори последњи покушај државе да радицима у овим компанијама смањи плате за десет одсто. Доскочили су јој тако што су променили називе радних места и повећали коефицијенте за обрачун зарада. Епилог – нема смањења плате. Када је подвучена црта испоставило се да поједина јавна предузећа исплаћују и веће зараде него прошле године.

То је толико наљутило премијера Александра Вучића да је јавно прозвао ЕПС и РТС. Не могу просветни радници, полиција, војска и радници у државној управи да носе сав терет реформи, а да неки други „гледају и кибишују са стране и да зато што најгласније кукају увек буду повлашћени”, пожалио се премијер недавно.

У помоћ му је убрзо притекао Александар Вулин, министар рада и социјалне политике, који је обећао да ниједна плата у јавним предузећима неће бити исплаћена без његовог потписа. Вулин јесте уочио да је затајио систем контроле, али идеја коју предлаже је мањака по неколико основа. Прво, како ће министар уз сав свој посао да пре контролише налоге за исплату 200.000 зарада и потпише сваки од њих? Друго, зар не постоје институције које се тиме баве? Како је промакло министарству финансија да поједини запослени у предузећима над којима држава има контролу више од две године примају плате које су изнад дозвољеног лимита – 162.740 динара, колико је прописано Законом о утврђивању максималних зарада у јавном сектору.

Управа за трезор има механизме и лако може да их провери, јер регистар запослених у јавном сектору садржи све податке о радницима укључујући и износе исплаћених зарада. Али нико није трепнуо зато што директор „Пошта Србије“ прими плату 219.636 и што неки други директори јавних предузећа примају и више. Нико ништа није предузео ни поводом тога што се просечна плата у јавним предузећима, махом губиташима, креће између 70.000 и 80.000 динара док је просечна зарада у приватном сектору око 40.000 динара. Отпор запослених – најчешћи је био изговор за нечињење и непредузимање било чега по том питању. Ти запослени нису било ко. Они су углавном страначка војска којој ниједна партија на власти до сада није хтела да се замера. Осим за њихово удомљавање јавна предузећа су годинама служила за исисавање новца и финансирање политичких кампања. Ваљда се због тога и толико оклевало.

ММФ је пружио добар изговор и алиби властима да не-што ураде по том питању не би ли се спречио досадашњи тук на лук. Да ли ће ударити на своје кадрове и скресати им плате известиће нас Вулин колико следећег месеца.

Маријана Авакумовић
Извор: Политика

ме би се прошириле могућности за још потпуније и свестраније комуникације са јавношћу.

На присутне је посебан утисак оставило обраћање Милисава Ђикановића, који се дубоко захвалио због тога што су у време његовог лечења од тешке болести на ВМА чланови Општинског одбора обишли његову породицу и понудила помоћ, па је у то име присутнима понудио домаћи ракију коју је сам произвео.

Овај по свему успешан склоп завршен је по већ устаљеном обичају, уз пригодно послужење о чему је бринуо „логистичар“ Стојан Савановић и уз пријатно музичирање оркестра, за чији наступ је био задужен Станиша Бакић, председник МО УВПЈ Сремчица, што је све допринело да се са дружењем настави све до касних поподневних сати.

М. Милошевић

Редовна годишња скупштина Општинске организације УВП Крушевца

ДОБРИ РЕЗУЛТАТИ НА ТЕЖИШТИМА РАДА

Упрепуној сали дидактичког кабинета, у крушевачкој касарни „Цар Лазар“, 6. априла одржана је редовна годишња Скупштина Удружења војних пензионера Крушевца, на којој су сумирани резултати рада, за протекли једногодишњи период и одређени плански задаци за наредни период.

Скупштину је отворио председник Општинске организације Душан Самарџић и том приликом поздравио присутне гости: председника УВПС Љубомира Драгањца, председника ИзОд Зорана Вучковића, представника Команде гарнизона потпуковника Жеље-ка Томића, представника 246. б АБХО потпуковника Љубишу Ка-рића, представника 4. групе Фонда СОВО заставника Драгана Антића, председника Градске организације РВС Марка Јеремића, потпредседника СУБНОР-а Крушевца Драгана Стаматовића и пове-ренника за општине Брус, Варварин и Трстеник.

Минутом ћутања потом, одате је пошта за 31 преминулог члана Удружења од изборне до ове редовне скупштине.

Подносећи извештај за претходни једногодишњи период, председник Самарџић је веома сажето представио бројне активности. Тежиште рада ОпОд УВП Крушевца било је усмерено на реализацију задатака из домена статусних, социјалних и здравствених проблема, као и пружању помоћи КВП на остваривању права која им по важећим прописима припадају. Говорећи о проблемима који су битно утицали на статус војних пензионера у остваривању права из области пензијског и инвалидског осигурања, као и стамбеног обезбеђења, председник ОпОд је посебно нагласио ме-ре које Главни одбор УВПС предузима на плану очувања војноПензионог система и заштити права КВП, утврђене Уставом и законима.

Општински одбор је радио на комплетирању и на достављању захтева за солидарну помоћ. Нашим КВП је у овој периоду исплаћено 102.000 динара. Пружена је помоћ члановима Удружења приликом подношења тужби, у вези са закинутом пензијама. Сакупљена је новчана помоћ за четврогодишњег дечака Ђорђа, сина ст. водника Слободана Гајића, који болује од целеbralне парализе. Помоћ је обезбеђена и за поплављена подручја током маја и јуна месец 2014. Године. Обезбеђени су и подељени пакетића за

деветнаесторо деце узраста до десет година.

Поводом 8. марта организовали смо пријем за жене и поклонили им цвеће уз кратко дружење. За dame које живе ван Крушевца, честитке су упућене поштом. Поводом Дана државности, Дане победе, Видовдана, Дане сећања на агресију 1999. године, Дане пробоја солунског фронта и сличним годишњицама и празницима, полагани су венци. Обезбеђено је и учешће војних пензионера у обележавању дана јединица и служби у касарни „Цар Лазар“ и у раду других сродних удружења и организација.

Резултати засигурно не би били оставарени без изузетне сарадње и помоћи Команде граници Крушевца, Центра за усавршавање кадрова АБХО, 246. б АБХО, Гарнизонске амбуланте, 4. групе Фонда за СОВО, Градског одбора ЈС, Градске организације РВС и др.

Учествујући у раду Редовне скупштине председник Драгањац је детаљно информисао чланове Удружења о битним питањима, којима се бави Главни одбор УВПС. Дата су исцрпна објашњења шта је војноПензионерска организација до сада урадила и шта планира да предузме у наредном периоду. Потенцирао је, да је комуникација УВП а чланством сада много бржа, боља и конкретнија, јер се све најважније информације у врло кратком времену стављају на сајт УВПС и чине доступним свима који то желе. Председник Драгањац је посебно апострофира гробу кршење најважнијих права, нагласивши да не желимо да у било чему будемо привилеговани, него једино на чему с правом упорно инсистирамо јесте поштовање Устава и закона.

Председник Извршног одбора Зоран Вучковић присутне је информисао о стамбеној проблематици и које мере ГЛОд предузима ради побољшања стамбеног обезбеђења.

Оваквим приступом, председник Главног одбора Драгањац и председник Извршног одбора Вучковић побудили су интересовање присутних чланова Удружења, па је и било дosta питања КВП.

Монографија УВПС додељена је Владану Миленковићу, секретару ОпОд УВП Крушевца у претходном сазиву, а Захвалиница ОпОд УВП Крушевца додељена је садашњем секретару Горану Мишквићу.

mr Александар Симоновски

Увеликој сали Дома ВС у Врању 16. априла одржана је редовна годишња Скупштина Општинске организације УВП, којој су присуствовали и председник УВП Србије Љубомир Драгањац, командант 4. бригаде КоВ бригадни генерал Зоран Лубура, начелник Групе за здравство мајор Саша Димитријевићем, председник Градског одбора СУБНОР-а Стојан Младеновић, председни Удружења пензионера Врања Мирослава Трајковић, те представници регионалне телевизије „РТВ Врање“.

Седницу је отворио и њоме председавао до избора Радног председ-ништва, потпредседник Будимир Стриковић.

Бригадни генерал Зоран Лубура поздравио је скуп у име припадника 4. бригаде КоВ, нагласивши да ће Команда гарнизона, у мери колико је то могуће, и даље помагати војним пензионерима у реализацији планских активности Удружења. Он је посебно истакао добру сарадњу активног састава и војних пензионера.

Стојан Младеновић, председник Градског одбора СУБНОР-а Врања је подвикао добру сарадњу између СУБНОР-а и УВПС. Скуп је поздравила и Мирослава Трајковић, председник Удружења пензионера Врања.

Потпредседник организације Будимир Стриковић и председник Надзорног одбора Воја Младеновић поднели су иссрпне извештаје на које нико од присутних није имао примедбе, те су једногласно усвојени. Извештајем о раду између две седнице Скупштине поднео је потпредседник ОпОд Будимир Стриковић, истакнувши се седница Скупштине одржава у години у којој се цела земља налази у великој економској кризи, а да се све то одражава и на сам статус и положај војних пензионера и корисника војних пензија.

- Правосудни а и друг органи, колико год тежили да поступају по слову Устава и закона, у ре-

Годишња Скупштина Општинске организације војних пензионера Врања

ПОСВЕЋЕНИ ЧЛАНОВИМА

Нерешена статусна питања и брига за здравље војних пензионера уз редовно информисање, биле су „дежурне“ теме општинске организације

шавању наших тужби и захтева, одговараче са одлукама и пресудама и врте нас у круг. Не трајмо ништа више од онога што нам по закону припада. Више пута смо закинути по питању пензија, оптерећује нас начин решавања стамбеног питања корисника војних пензија, плаћање пореза на оружје које смо купили док смо били у активној војној служби. Боли нас изношење у јавност чињенице да су војне пензије огромне, а при томе се не помињу образовна структура војних пензионера и специфичност позива којим смо се бавили. Ми смо школовани и реални људи. Нисмо злонамерни, нисмо лакоми, волимо своју отаџбину, за коју су многе наше колеге дали живот. Зато захтевамо да и држава поступа према нама у складу са законима и Уставом, рекао је Стриковић.

-Подсетио је потом кориснике војних пензија на реченицу Милана Кркобабића, са предизборног скupa почетком прошле

године, изговореној у спортској хали у Врању, када се директно обратио војним пензионерима: „Подржите нас, знам за дуг државе према вама и биће вам решен одмах по конституисању Скупштине“. Од тога до данас - ништа.

Потом се потпредседник ОпОд Врања осврнуо и на тежишне задатке и активности Општинског одбора у протеклих годину дана, апострофирајући: сталну бригу и борбу за обезбеђење и побољшање урушеног статуса војних пензионера у целини; бригу и помоћ старим и болесним члановима Удружења; редовно информисање чланова Удружења о свим битним питањима; помоћ угроженима у поплавама у мају 2014. године; правилан утрошак и располагање материјално-финансијским средствима; сарадњу са Удружењем пензионера града Врања, борачком организацијом, Командом Гарнизона, локалном самоуправом, средствима јав-

ног информисања (посебно РИВ Врање која увек благовремено и професионално извештава о активностима УВПС) и друго.

Седнице одбора одржаване су редовно. У протеклих годину дана одржано је девет седница. Члановима Удружења су дата упутства и обрасци у циљу остваривања права везаних за усклађивање пензија од 11,06 одсто и за умањење пензија од новембра 2014. године. Помоћ старим и болесним члановима

Удружења је стална обавеза. У томе ваља истаћи велико разумевање и помоћ команданта 4. бригаде КоВ генерала Лубуре и саничарске службе те јединице. Последњи обиласак старијих и тек же болесних са лекаром из Гарнизоне амбуланте Врање, обављен је у децембру 2014. године.

У завршном делу извештаја истакнуто је да Општински одбор подржава све мере и активности које се спроводе у циљу заштите стандарда и остваривања заједничких права КВП.

Присутнима се обратио и председник УВПС Љубомир Драгањац, похваливши одличну организацију скupa, изванредну подршку Команде гарнизона са бригадним генералом Лубуром на челу, али је изразио жаљење што овога пута није било представника власти. Потом је обавестио војне пензионере о новинама које се тичу остваривања права на усклађивање пензија за 11,06 одсто. Осврну се и на Закон о привременом уређењу начина исплате пензија и о активностима Удружења с тим у вези. Обавестио је скуп о садржају новог Закона о оружју и муницији, нагласивши да су тим одредбама значајно поштрени услови набавке, држања, и ношења оружја.

Владимир Бранда

Рапорт из Новог Сада

ПРИЗНАЊЕ НОВИНАРУ „ВОЈНОГ ВЕТЕРАНА“

Поводом обележавања 100. годишњице Речне флотиле и Речних јединица, на скромној свечаности уприличеној на палуби брода за размагнетисање Шабац, уједно командног брода Првог речног одреда Речне флотиле, капитан фрегате Ромео Грбовић командант уручио је пригодно признање новинару Будимиру М. Попадићу потпуковнику у пензији, сталном

сараднику и дописнику „Војног ветерана“ и магазина Одбрана из Новог Сада.

-Дугододишњим сарадњом и професионалним извештавањем Попадић је дао изузетан допринос медијском представљању како Речне флотиле и Речних јединица Војске Србије, тако и Првог речног одреда. - рекао је капитан фрегате Грбовић, командант Првог речног одреда, уручујући, пред постројеним припадницима одреда, признање.

Капетан фрегате Ромео Грбовић уручио је признање нашем новинару Будимиру М. Попадићу

Годишњи скуп пензионисаних летача и падобранаца

РАЗГРАНАТЕ АКТИВНОСТИ

Председник Удружења Златомир Грујић је учесницима Другог светског рата и носиоцима Партизанске споменице, који су се тада као младићи сврстали у строј бранилаца отаџбине уручио Спомен дипломе поводом 70- годишњице од победе над фашизмом.

Делегати су с пажњом саслушали извештај о раду у минутих дванаест месец

Уједи 15. априла у Великој сали Конзулатске ваздухопловне станице у Земуну, одржана је редовна годишња Конференција Удружења пензионисаних војних летача и падобранаца Србије (УПВЛПС).

У присуству великог броја гостију и члanova Удружења, конференцију је отворио мр Златомир Грујић, пуковник авијације у пензији. Након интонирања химне Републике Србије, присутни су позвани да минутом мљетања одају пошту погинулим и преминулим ваздухопловцима и члановима УПВЛПС у протеклом периоду. Потом су поздрављени и многобројни гости: представник Министарства одбране, то јест Управе за традицију, стандард и ветеране потпуковник Иван Филиповић, представник Клуба генерала и адмирали Србије генерал у пензији Милош Ђошан, представник Удружења војних пензионера Србије Зоран Вучковић, представник Удружења зракопловних умировљеника из Загреба Милија Влаховић, представник Удружења пилота „М2+“ Предраг Грандић, представник Удружења ваздухопловаца Војводине Славко Михајловић, представник Удружења пензионисаних припадника 63. падобранаца у пензији Митко Богоев, представник 204. вбр заставник Саша Јовановић, представник Ваздухопловног савеза Србије Лабуд Булатовић, пензионисани генерали чланови УПВЛПС Звонко Јурјевић, Љубомир Бајић, Мирко Николовски, представник Удружења за неговање ваздухопловних традиција Душан Бошковић, представник СУБНОР-а Србије Драгољуб Лазић и остали.

У радном делу скупа, присутни су обавештени о активностима које је УПВЛПС имало у протеклом периоду, а најважније су биле: обележавање годишњице смрти

Едварда Русјана у сарадњи са Министарством одбране Републике Словеније (Ново Гробље и споменик у Доњем граду калемданске тврђаве), посета гробу првог српског пилота наредника Михаила Петровића и посета његовом родном месту Влаччи, које је постала и својеврсна традиција Удружења. Затим, Дан сећања на агресију НАТО-а, полагање венаца на споменик пилотима-браниоцима Београда у Априлском рату на земунском Кеју, посета споменику у Вилову где су сахрањени пилоти из 6. ловачког пука и 11. групе за даљње извиђање у Априлском рату. Удружење је такође присуствовало и откривању спомен плоче 422. јуришном пуку и 112. ловачком пуку у селу Кленак. Поред тога, чланови Удружења су положили и венце на спомен обележје нашем једином ваздушном асу, Божидару Бошку Петровићу.

Један од највећих задатака које је УПВЛПС извело у протеклих годину дана, била је и организација „Априлског купа“, макетарске изложбе и такмичења, које је спроведено у сарадњи са 204. ваздухопловном бригадом и Музејом ЈРВ. Крајем прошле године, УПВЛПС је поводом 130 годишњице од рођења наредника Михаила Петровића, објавило и прво биографско и библиографско дело о нашем првом војном пилоту под називом „Лет у вечност“, аутора мр Златомира Грујића. Такође, 5 чланова Удружења је учествовало у раду Међународног научног скупа поводом 100 година српске авијације (Звонко Јурјевић, Спасоје Смиљанић, др Владимир Милошевић, мр Златомир Грујић, Војислав Стојановић) и њихови радови су објављени у Зборнику радова те манифестије. Такође, чланови Удружења су увек присутни на манифестијама које се ор-

ганизују поводом Дана авијације, Дана РВ и ПВО, Дана АРЈ ПВО, 250. рбр, 204. вбр, 63. падбр, Дана ослобођења Београда у Другом светском рату, Дана победе над фашизмом, као и у активностима око неговања ваздухопловних традиција из Другог светског рата (формирање Прве и Друге ескадриле НОВЈ, формирање ваздухопловних пукова и Групе ваздухопловних дивизија).

Поред рада на очувању ваздухопловних традиција, УПВЛПС негује и сарадњу са сродним удружењима („М2+“ и „Курјаци са Ушћа“), затим са Командом РВ и ПВО, односно јединицама и установама тог вида, Министарством одбране - Управа за традицију, стандард и ветеране, Удружењем војних пензионера, СУБНОР Србије, Удружењем ратних добровољаца, Удружењем потомака ратника, ВСС...

Текијни задатак у наредном периоду ће бити обележавање 70-те годишњице од победе над фашизмом, годишњица формирања Штаба Групе ваздухопловних дивизија, традиционална посета селу Влаччи -родном месту наредника Михаила Петровића, организација макетарске изложбе и такмичења, која нажалост није могла бити организована у априлу (традиционално као „Априлски куп“), већ ће она бити организована у другој половини месеца јуна. Поред обележавања значајних датума из наше, сада већ 103 године дуге ваздухопловне историје, УПВЛПС ће покренути иницијативу за оснивањем јединствене организације пензионисаних припадника РВ и ПВО, а у сарадњи са сродним удружењима и подршку Министарства одбране и Команде РВ и ПВО.

На крају конференције, председник Удружења Златомир Грујић је члановима, учесницима Другог светског рата и носиоцима Партизанске споменице, који су се тада као младићи сврстали у строј бранилаца отаџбине од фашистичког завојевања, а након рата и завршених школа и академија, као пилоти, дуги низ година на одговорним дужностима изграђивали овај вид наше војске, уручио Спомен дипломе поводом 70 годишњице од победе над фашизмом. Том дипломом је на симболичан начин изражена захвалност члановима УПВЛПС – борцима из Другог светског рата. Диплому су добили носиоци Партизанске споменице 1941. године пуковници авијације пилоти Душан Мильковић, Петар Обрадовић, Милош Мидо Миликић и потпуковник авијације пилот Василије Радоњић и учесници НОР-а пуковници авијације пилоти Милош Синобад, Љубиша Антонијевић, Драгољуб Лазић, Зденко Дупалничић, Бранко Гулан, Петер Жигон и потпуковници авијације пилоти Душан Утјешиновић и Љубомир Павић. Исто признање су добиле и организације СУБНОР Србије и СУБНОР Земуна, као и локалне самоуправе-општине Апатин и Тител, те МЗ Пригревица на чијим територијама су се одиграли битни догађаји из тог периода наше ваздухопловне историје.

Милан Ракић

Забележено у Подгорици

СТАНОВИ НАЈВЕЋА МУКА

Градски одбор Удружења војних пензионера Подгорица одржао је другу редовну овогодишњу сједницу. На дневном реду били су проблеми из живота и рада ове хуманитарне невладине организације која се стара о пружању помоћи војним пензионерима.

Незаобилазно питање и овога пута – стамбена проблематика. Потресно је било слушати пензионере без станова и проблемима са којима се суочавају, а тек вапај удовица које су избрисане са списка стамбених пореба иако су њихови брачни другови и оне током радног вијека издавале за стамбену изградњу.

Врхунац њиховог разочарања наступио је онога часа када им је речено да су предсједник Удружења Драган Тиодоровић и предсједник НВО „Војни бескућници“ Миодраг Рајачић водили разговор у Министарству одбране, али овога пута исти одговор: нема новца за градњу, није планирана градња у 2015. години, нема новца за кредитирање. Чудан одговор јер је доста новца убрано од продате војне имовине и од

Здравствено незбринути војни пензионери

УГРОЖЕНА ОСНОВНА ЉУДСКА ПРАВА

Уратовима и расколима највеће жртве су официри и њихове породице. Ево и једног примјера.

Година 2006., вогљом великих сила и вршушке на власти, Црна Гора се одваја од Србије. Старјешине се опет нађоше на великој муци. Активни официри углавном одоше за Србију а неки из Србије дођоше у Црну Гору и наставише службовање.

Војним пензионерима „испунише жељу, да бирају хоће ли узети пензију из Србије или Црне Горе. И би тако. Неких 65 пензионера су у то вријеме били изгубљени у

откупу станови. Данас су породице без станови социјални случајеви. Њима је заиста тешко а посебно што не виде скоро рјешење. Ово су људи са 40 и више година радног стажа и дуже од 20 година чекају станове. Некоме паде напамет и да удовицима одузме право на стан. Због брисања удовица са списка, ангажован је адвокат и прве тужбе су кренуле.

Рад сједнице настављен је предпозима за пружање помоћи угроженим, болесним, старим и изнемоглим. У последњих неколико година породицама које су без станови и оне које су имале смртне случајеве додијељено је 90 једнократних помоћи и износу од 100 и 200 евра. Нијесу изостале ни дугарске доброврорне помоћи које су научили у служби и рату - увијек пружи помоћ другу и комшији.

Градски одбор има евиденцију угрожених и болесних, организују посјете пружају им потребну помоћ, посебно у случају смрти везано за организацију војних почасти.

Под текућим питањима донијети су закључци о организацији излета и наступа на такмичењу ветерана Црне Горе.

Радивоје Здравковић

простору и времену, дуго су остали без пензија или уз помоћ Удружења војних пензионера Србије и Црне Горе и Фонда СОВО проблем је решен.

У низу међурдјавних споразума који су потписале Србија и Црна Гора, био је и споразум о здравственом збрињавању, тако да грађани који живе у једној држави а имају примања из друге, да имају право на здравствено збрињавање у другој, али „стручњаци“ при потписивању споразума, додадоше неколико ријечи послје зареза: „Сем за војне осигуранике“.

Војни пензионери који су из Црне Горе са породицама преселили у Србију, немају проблема јер су уведени у цивилно здравство осигурање и имају цивилне здравствене књижице. Војни пензионери из Србије, њих 27 који са породицама живи у Црној Гори су здравствено незбринути.

Више пута је ово питање покретано, али је остало до

Додела солидарне и хуманитарне помоћи у марту 2015. године

ПОТПОРА ЗА 36 ПОРОДИЦА

На основу Правилника о начину коришћења средстава солидарности за пружање помоћи члановима Удружења војних пензионера Србије, Изврши одбор је на седници одржаној 15. априла 2015. године, размотро захтеве достављене у марту и преостале из фебруара 2015. године, и на основу прописаних критеријума и испуњених услова, донео је одлуке о додели једнократне социјалне и хуманитарне помоћи:

А) Материјално стање

На основу члана 5. а у вези са чланом 4. став 1. тачка 1. Правилника

ОпОр Крушевац ОБ: 35.000,00 - по члану 5.558,60 динара,
ОпОр Крагујевац МБ: 32.000,00 - по члану 6.684,75 динара,
ОпОр Звездара МС: 29.000,00 - по члану 10.766,96 динара,
ОпОр Земун СМ: 32.000,00 - по члану 8.484,39 динара,
ОпОр Крушевац ВД: 32.000,00 - по члану 5.699,38 динара,
ОпОр Крушевац РА: 29.000,00 - по члану 8.029,98 динара,
ОпОр Звездара ПН: 25.000,00 - по члану 9.332,98 динара,
ОпОр Рума РД: 35.000,00 - по члану 6.568,57 динара,
ОпОр Прокупље СД: 35.000,00 - по члану 4.030,41 динара,
ОпОр Ужице МС: 25.000,00 - по члану 10.710,95 динара,
ОпОр Књажевац КН: 32.000,00 - по члану 10.657,33 динара,
ОпОр Ниш СМ: 32.000,00 - по члану 7.138,23 динара,
ОпОр Пожега ДН: 32.000,00 - по члану 10.482,05 динара,
ОпОр Крагујевац МС: 32.000,00 - по члану 5.127,61 динара,
ОпОр Сомбор БС: 32.000,00 - по члану 9.332,98 динара,
ОпОр Стара Пазова БМ: 29.000,00 - по члану 10.460,55 динара,
ОпОр Нови Београд ПП: 29.000,00 - по члану 10.727,92 динара,
ОпОр Нови Београд СС: 32.000,00 - по члану 7.728,28 динара,
ОпОр Чачак ПЗ: 32.000,00 - по члану 9.184,80 динара,

Б) Здравствено збрињавање

На основу члана 5. а у вези са чланом 4. став 1. тачка 2. Правилника

ОпОр Звездара ЈР: 12.000,00 - по члану 18.125,77 динара,
ОпОр Звездара МБ: 12.000,00 - по члану 18.261,76 динара,
ОпОр Краљево ЈС: 12.000,00 - по члану 12.412,68 динара,
ОпОр Зајечар МР: 10.000,00 - по члану 19.492,72 динара,
ОпОр Звездара СС: 10.000,00 - по члану 17.371,95 динара,
ОпОр Прокупље РД: 15.000,00 - по члану 17.691,78 динара,
ОпОр Бачка Топола ПМ: 20.000,00 - по члану 17.303,37 динара,
ОпОр Лозница ЖМ: 15.000,00 - по члану 19.251,55 динара,
ОпОр Чукарица СЉ: 15.000,00 - по члану 17.325,04 динара,
ОпОр Крагујевац ЧП: 15.000,00 - по члану 18.260,64 динара,
ОпОр Звездара ДБ: 10.000,00 - по члану 18.341,30 динара,
ОпОр Обреновац ММ: 10.000,00 - по члану 18.255,97 динара,
ОпОр Панчево КС: 10.000,00 - по члану 14.486,25 динара,
ОпОр Панчево МС: 15.000,00 - по члану 16.350,30 динара,
ОпОр Вождовац РН: 20.000,00 - по члану 16.400,23 динара,
ОпОр Нови Београд АП: 15.000,00 - по члану 18.676,88 динара,
ОпОр Ваљево МД: 20.000,00 - по члану 19.761,16 динара,
Новчана средства су уплаћена на текући рачун 17. априла 2015. године

Извршни одбор

данас неријешено. Ових дана поново су услиједиле молбе пензионера из Херцег Новог, Бара и Подгорице да УВП ЦГ поново ургира код УВПС да се коначно ријеши проблем обесправљених људи.

Био је случај да је војни пензионер Србије са пребивалиштем у Подгорици доживио мождан удар, због чега је смјештен на личење у Клиничком центру Подго-

рице. Нијесу га пустили да изађе из болнице док готовински није платио болничко лијење.

Ти људи и њихове породице готовински плаћају прегледе и купују лијекве, али их је немогуће рефунирати, Београд је далеко. Народски речено, пропуштени су са ми се.

Р. Здравковић

Није заборављен: одавање поште Александру Берићу

Уз век Речне флотиле и рода речних јединица

ВЕТЕРАНИМА АПРИЛСКОГ РАТА

У сећање на 6. август 1915. године, када је први српски ратни брод „Јадар“ типа окlopљени чамац изграђен у београдском бродоградилишту на Чукарици, низом манифестација припадници Речне флотиле обележавају свој, и значајан јубилеј српских бродараца.

На месном гробљу у сремачком селу Белегиш, смештеној уз обалу Дунава, министар одбране Братислав Гашић открио је 6. априла спомен-бисту поручника бојног брода прве класе Александра Берића, команданта речног монитора *Драва*, који је заједно са својим бродом и 75 члановима посаде, извршио је часно командантску дужност и завет да неће дозволити да брод падне у руке окупатора, поздрављајући државну заставу, потонуо на дно Дунава. Иницијатива за постављање бисте славом овенчаног команданта потекла је од др Милана Рунића, пензионисаног професора Новосадског универзитета, а израду и постављање бисте рад академског вајара Ђорђа Лазића-Ћапше из Сремских Карловаца подржали су припадници и бројни пријатељи Речне флотиле. Александар Берић рођен је 13. јуна 1906. године у Новом Бечеју. Судбина му је одредила да се након дугог низа година проведених на Јадрану, примакне службом родном месту и рекама Тиси и Дунаву. Током службе одликован је златном медаљом за ревносну службу и медаљом за војничке врлине, а постхумно са још два ордена: јула 1942. године орденом Карађорђеве звезде са мачевима IV степена. Априла 2002. године постхумно је одли-

кован Медаљом части. Према причи Горана Јазића каменоресца из Белегиша, унука Славка Јазића такође тадашњег сеоског каменоресца, негованој у породици, тело униформисаног Берића са личним документима пронашла су два белегишка аласа уз обалу Дунава, готово 90 километара од места, неколико дана након потапања „Драве“. О томе су обавестили Славка и известни Опачића који су, са још неколико мештана, за првим колима превезли тело до месног гробља и у тајности га сахранили, како окупатор не би ликовао над телом команданта потопљеног ратног брода. Обележавајући седамдесет четврту годишњицу херојског отпора фашистичком агресору и потонућа брода Југословенске краљевске морнарице *Драва* који је у 8 часова 12. априла 1941. године, након готово получасовне борбе са ескадрилом немачких штука бранећи небо над отаџбином и погођен са више од 30 бомби потопљен, уз звуке бродских сирена са брода *Шабац*, плотуне из бродских двадесетмилетарских топова и почасни поздрав бродске страже, на 1287. пловном километру Дунава, позицији потонућа, у присуству Берићевих унука Александре Берић и Биљане Милосављевић, праунуке Елене, поштовалаца и припадника Речне

Обележена 86-годишница смрти Степе Степановића

ЗАДУЖИО СРПСКИ РОД

Поводом 86 година од смрти славног војводе Степе Степановића, у Чачку су 27. априла венце и цвеће положили представници Министарства за рад, запошљавања, борачка и социјална питања, Војске Србије, Моравичког округа, чачанске локалне самоуправе, Удружења војних пензионера, Резервних војних старешина, асоцијација за неговање традиције ослободилачких ратова од 1912. до 1920. године, СУБНОР-а и бројни грађани. Државни секретар из Министарства за рад, социјалну политику и борачка питања Драган Поповић изразио је задовољство што су почаст одали представници друштвено-политичке заједнице из различитих ресора, грађани, млади, пристигли из школа и разних удружења. Према његовим речима, у два наврата је држава помогла да се споменик обнови.

Начелник Моравичког округа Слободан Јоловић рекао је да је Степа Степановић јунак, велики Србин и војсковођа чије је име дубоко уклесано у нашу историју. „Данас је велики дан, јер сећање на великог војводу представља уједно сећање на све оне који су учествовали у борби за слободу и стварање српске државе“. Упутио је поруку грађанима да треба да памте ослободиоце из свих ратова који су се борили за слободу коју данас имамо. Градоначелник Чачка, Војислав Илић је подсветио да је Степа последњих десет година провео у Чачку и да је ценио војнике са

Многобројне делегације и грађани чачка одали су почаст војводи Степи Степановићу

ovog подручја, захваливши се свима који су присуствовали церемонији обележавања годишњице смрти великог војсковође који је својим делима задужио српски народ. Војвода се након пензионисања насељио у Чачку, улица у којој је живео данас носи његово име. Плато испред поште у Чачку краси споменик војводи Степи, од кога до куће у којој је становаша води калдрмисана стаза, са мермерним плочама на којима су исписана велике војводине победе.

Једном приликом војвода Степа је вратио курира који му је донео пензију, јер је сматрао да је она превисока. „Мангуп! Хоће да упропасте државу! Враћај паре момче! Нека бар преполове, шта бих с толиким парама“, рекао је тада војвода. Остао је упамћен по скромности, која га је красила и за време активне службе. Био је веома омиљен код својих суграђана. Дугујемо му обавезу да чувамо успомену на вештину његовог ратовања у балканским ратовима и за време Првог светског рата. Преминуо је 27. априла 1927. године, а на сарти је изутио само: „Полазите напред“.

Смрт војводе Степе Степановића ражалостила је целу земљу, а сахрани у Чачку присуствовали су краљ Александар Карађорђевић, патријарх Српски Димитрије, саборци, представници политичког и јавног живота Србије, стране делегације и многобройни грађани.

Ило Михајловски

флотиле, пуковник Андрија Андрић командант јединице спустио је венац у воду.

„Гледамо према *Драви*, на њој стоји командант Берић и наша застава која се вијори. Одлучио је да сконча са својим пркосним бродом. Последње шта смо ви-

дели било је како поздраљаја ратну заставу. Био је велики, племенит, храбар, строг, али поштен и частан човек, командант и ратник,“ записане су речи малобројних преживелих очевидаца потонућа.

Будимир М. ПОПАДИЋ

Вероватно никада нећемо добити ван одговор на питање колико у Србији има нелегалног ватреног оружја. Тешко да у земљу у којој је, традиционално, најомиљенија и најпродаванија играчка за дечаке пластични, дрвено или метално оружје, уопште и има куће која нема бар пиштољ, ако већ не и неку „дугу цев“. Ратни догађаји, који су почетком деведесетих година прошлог века потресали наше окружење, били су права мека за трговце и шверцере различитог оружја, чиме су немали допринос даље и бројне избеглице, док су, бежећи из ратног пакла у окриље „мајке Србије“, своје багаже свакако допуњавали и оружјем, које главу чувала. Злу не требало.

Било како било, Србија је пуна ватреног оружја различитог калибра и намене. Процењује се да нелегалног ватреног оружја има „од двеста хиљада до, чак, деветсто хиљада“ комада. Поредећи тај податак с оним да у Србији данас има 585.000 легалних власника оружја, који поседују око милион и петсто хиљада „цеви“, остајемо збуњени пред потребом да још готово милион комада (нерегистрованог) ватреног оружја држимо у домовима. Опет, злу не требало. Ако, не дај Боже, дођу по оно легално?

Кад све то имамо у виду готово невероватно делује податак да Србија спада у најбезбедније земље у свету и да је, по броју убиства на 100.000 становника четврта у Европи, или на сарадњи листе кандидата за чланство у Европској унији. Према подацима које су 2010. године објавиле Уједињене нације и Статистички завод Европске уније, стопа убиства у Србији, у периоду између 2007. и 2009. године, износила је 2,21 одсто, или око 60.000 годишње. Свакако много, али ако узмемо у обзир да у саобраћајним несрећама гине далеко више људи, онда „игре“ с ватrenom оружјем, поготово оне с мафијашким предзнаком, не делују толико стравично. То, наравно, не спречава оне који брину о безбедности грађана да теже побољшању ситуације и смањењу „црне статистике“.

Очекују се подзаконска акта

Нови Закон о оружју и муницији, усвојен ове зиме, 19. фебруара, чак 23 године после претходног, послужиће, тврде његови предлагачи, да се повећа безбедност на улицама Србије и велики део оружја, најзад, уведе у легалне токове. У Министарству унутрашњих послова истичу да се више од 90 одсто кривичних дела, дакле не само убиства, изврши нелегалним ватреним оружјем. Зато је новим Законом регулисана и легализација, односно могућност да се, нелегални власници, без санкција, ослободе недозвољеног оружја. Овог пута легализација траје три месеца и очекује се да, за разлику од ранијих покушаја, одзив грађана буде масован, бар као 2003. године, када је за време ванредног стања прикупљено око 50.000 комада оружја и више од милион комада муниције различитог калибра. Од 1992. године ово је шеста легализација од које се очекује да „разоружа“ грађане Србије. Мора се, ипак, рећи да је, с обзиром на процењени број нелегалног оружја у српским домовима, њихов успех у најмању руку био дискутиран.

Баш као и квалитет новог Закона о оружју и муницији, који је ступио на снагу с „одгомом“ од 12 месеци. У том периоду

Нови Закон о оружју и муницији

ХЛАДАН ТУШ ЗА ВРЕЛЕ ЦЕВИ

Иако у Србији има много више нелегалног него легалног оружја, иако је стопа криминалитета у порасту, мада се на улицама сваке године пуца све више, наша земља је, према подацима Уједињених нација и Европске уније, једна од најбезбеднијих у свету

старо (произведено пре 1900. године). У оба случаја на помољу су невоље, ако је оружје млађе, или ако их је мање од пет комада – каже председница НАОС Зорица Суботић.

И ловци нездовољни

Новим Законом нису задовољни ни ловци. Иако им је дозвољено да муницију

купују на оружни лист, без посебног одобрења и ограничења, наметнута им је обавеза да, у случају позајмице оружја колеги који поседују оружни лист за исту врсту оружја, то пријаве полицијској управи. У Националној асоцијацији истичу да ће та одредба тешко моћи да се примени у свим случајевима. Баш као и она о посебним условима за држање оружја у кући.

– Власник сам оружја више од три деценије – каже Зорица Суботић – и никада се није десило да полиција дође и провери у каквим условима га чувам. Нема сумње у значај те одредбе, али сматрам да је чување оружја под кључем, ван домаћаја деце и неовлашћених лица, у што безбеднијим условима, превасходни интерес легалних власника оружја, а тек онда друштва које треба да санкционише немарне. Мада, треба рећи да су легални власници оружја међу најисправнијим грађанима ове земље, да напросто беже од сваког прекраја, да се плаше чак и најмање повреде закона, јер су санкције преоштре, одмах им се одузима оружје. А ако ловац, или страстни сакупљач оружја нешто жели најмање на свету, онда је то, свакако, одвајање од оружја. Зато огромна већина легалних власника оружја нема чак ни саобраћајни прекршај, камоли шта друго.

Нејасан је и статус гасног, стартног и сигналног оружја које се, под категоријом конвертибилног, изједначава с ватреним оружјем и подлеже одобрењу, лекарском прегледу, плаћању пореза... У НАОС упозоравају да такву врсту оружја користе планинари, извиђачи, атлетичари, глумци и да се оно у земљама Европске уније може набавити готово на сваком киоску.

Истичући да се доношењем новог Закона о оружју и муницији постижу два најважнија циља, а то је ефикасна контрола по-

седовања и промета оружја с једне стране и омогућавање легалним власницима несметано поседовање и коришћење оружја у лову, спорту, колекционарству, па и самоодбрани, с друге, законодавац се ни сам не заноси да је то довољно за сређивање стања на улицама и повећање безбедности грађана. Зато су за прекризице закона предвиђене строге санкције. А за оне који желе да постану власници ватреног оружја, поред одавно постојећих услова попут неосуђиваности за одређена кривична дела (читај: готово сва), прекрајашне безгрешности, пословне способности, спроведене обуке у руковању оружјем, уводе се и два нова, регулисана одредбама о редовној провери здравствене способности и оправданој угрожености.

Поред редовне петогодишње провере здравствене способности власника легалног оружја, наиме, још једна новина Закона изазива посебну пажњу сваког легалног власника оружја, или оног који то жели да постане – захтев да се наведе оправдани разлог за набавку оружја, односно доказивање чињеница о угроженој безбедности. Колико је ту чињеницу „тешко“ доказати ако знамо да су на својим радним местима нападнути не само полицијаци или судије, који, по дефиницији, имају послу с криминалцима, већ и возачи градских аутобуса, лекари, новинари, поштари...? Наравно, остављена је могућност полицији да, по дискрецијној оцени, забрани поседовање оружја особи за коју се процени да ће га (зло)употребити. А разлог за то, по свему судећи, може бити и већ речено доказивање угрожености, које се поставља као један од услова за добијање дозволе. Кад већ сматрам да сам угрожен, зар се нећу бранити и употребом оружја?

Трговци у проблему

Предлагач закона (а ни законодавац) није био благонаклон ни према трговцима оружјем. Иако се као један од разлога за доношење новог Закона истиче уређење промета и производње оружја, нема сумње да је и легалним токовима оружја битно смањен маневарски простор. О томе сведочи менаџер продаје фирме „Сваровски оптик“ из западни Балкан Зоран Петронијевић, који истиче да је нови закон по много чему лошији од претходног.

– Види се жеља законодавца да побољша и осавремени Закон о оружју и муницији, али је он далеко од модерне практике и ставова Европске уније. Пошто смо заинтересовани за побољшање закона, у Националној агенцији за оружје Србије основали смо засебни огранак трговаца ловачким и спортским оружјем, како бисмо лакше искристалисали предлоге који воде побољшању законских одредаба, или бар квалитетнијим подзаконским актима. Да овакав закон отежава наш рад спречавајући развој и конкурентност једне од значајнијих привредних грана Србије, види се из неколико примера. Врсте оружја попут гасног, стартног и сигналног сврстане су у категорију оружја којој не припада, јер га је готово немогуће преправити да испаљује бојеву муницију. Ловачко оружје дефинисано је као дуго, што није добро решење, јер, пре свега, није тачно. Ручно ватreno оружје, дефинисано као кратко, такође се у земљама Европске уније може користити у лову, попут ловачког и заједно с њим. Оптички уређаји сврстани су у дело-

НАЦИОНАЛНА АСОЦИЈАЦИЈА ЗА ОРУЖЈЕ СРБИЈЕ

Основана 2006. године, Национална асоцијација за оружје Србије окупља удружења и појединце који поседују или воле оружје. Њено чланство чине правна и физичка лица, спортисти стрелци, ловци, произвођачи и трговци оружја... У свом програму и мисији НАОС истиче да желе уједињење свих правних субјеката и физичких лица која легално долазе у посед оружја или контакт с оружјем, односно свих оних који цене и поштују вредности оружја, како би удржаним напорима створили или унапредили услове за заштиту сопствених права и интереса.

Програм рада те асоцијације обухвата такмичарске, али и едукативне садржаје. Један од најинтересантнијих с аспекта едукације свакако је њихов пројекат сигурности и заштите деце од оружја, назван Оги Орлић. Њиме се предвиђа едукација деце од пет до 12 година у области превенције од озлеђивања приликом случајног или намерног контакта с оружјем.

– Потребу за овом врстом едукације условили су многи проблеми, од којих су најважнији распрострањеност оружја на нашим просторима, неадекватни услови држања и чувања оружја у нашим домовима, пораст криминалитета и малолетничке деликтивности и томе слично. Помоћу интерактивног и деци разумљивог едукативног програма деци се представљају могућа опасност од додира оружја и указује на начин понашања у ситуацији када се сртну с оружјем. Свако дете ће добити брошуру о правилном складиштењу

оружја коју ће понети кући родитељима. То је важно јер су родитељи прва линија заштите деце од контакта с оружје, а често и прва слаба карика у том ланцу од оружја до детета – каже председница НАОС Зорица Суботић.

ЛЕГАЛИЗАЦИЈА СЕ ЗАХУКТАВА

Акција предаје и легализације оружја у Србији започела је 4. марта, а трајаће три месеца. Према првим показатељима, предаје се углавном нерегистроване ваздушне и ловачке пушке, пиштоли и ловачки карабини, те муниција различитог калибра. За неке од њих затражена је регистрација, док су неки комади оружја предати у МУП „на даље старање“. Нема сумње да ће разлог за предају оружја, посебно оног добијеног тестаментом, или уговором о поклону, бити и неумерено висок порез.

Процењује се да у нашој земљи има до 900 000 комада нерегистрованог оружја. Судећи према првим показатељима, резултати најновије легализације биће такође мршави. За прве две недеље акције, наиме, предато је свега стотинак цеви.

СПОРТСКО ОРУЖЈЕ

У кључним стрељачким дисциплинама међународног и домаћег такмичарског програма користи се ваздушно оружје калибра 4,5 милиметара и малокалибарско ватreno оружје, калибра 5,6 милиметара. У дисциплинама домаћег програма још се користе и војничка пушка 7,9 милиметара, полуаутоматска пушка 7,62 милиметара, војнички пиштол 7,62 милиметра и револвер средишњог палења.

ве оружја. Где то има? Делови оружја су делови без којих оно не може да функционише, а то свакако нису оптички нишани, ноћни или термовизијски уређаји. Пригушивачи су забрањени, иако се користе у лову у многим европским земљама. За нас је катастрофалан и члан 11. Закона који дозвољава да оружје набављају само ловци и стрелци, док они који не желе да пуштају у мете или животиње на куповину немају право. Имам утисак да превоз оружја и муниције лакше реализују приватна лица, него предузетници или друга правна лица. Све у свему, очекује нас велики рад на побољшању Закона коме и онако није предвиђен предуг век трајања – каже Зоран Петронијевић

Међу организацијама које су веома заинтересоване за нови Закон о оружју и муницији свакако је и Стрељачки савез Србије.

– Наша је оцена да је нови Закон о оружју и муницији либералнији и знатно бољи од претходног јер олакшава рад стрељачких организација и садржи законска решења која већ имају земље у окружењу – напомиње Синиша Машовић из Стрељачког савеза Србије.– Основна новина, на чому је Стрељачки савез Србије иначе посебно инсистирао, односи се на статус ваздушног оружја и опште услове око давања на послугу спортског стрељачког оружја и његовог коришћења и транспорта. Једна од значајних разлика у односу на претход-

ни закон јесте то што је ваздушно оружје калибра 4,5 милиметара сврстано у категорију „Д“, односно у оружје које се може слободно набављати и преносити. Ваздушно оружје је базично за стрељачки спорт и његови ранији статус, по старом законском решењу, да је идентичан са статусом ватреног оружја, објективно је отежавао рад стрељачких организација и неповольно утицао на масовност стрељачког спорта. Остало стрељачко оружје (ватreno) новим Законом сврстано је у категорију „Б“. Кад је о њему реч, за стрељачке организације посебно је важно решење којим се омогућава да стрељачке организације могу једна другој да га позајмљују или поклањају на основу писаног уговора, што је за Стрељачки савез Србије и стрељачке организације врло битно. Тиме нам се пружа могућност да се оружје, посебно оно врхунско, које је и врло скupo, без преноса власништва може увек уз једноставну процедуру дати на коришћење такмичару коме је оно у датом тренутку најпотребније. Пошто је примена Закона одложена за годину дана од његовог доношења, очекујем да се у том периоду донесу квалитетна подзаконска акта, значајна за његово спровођење и примену, која не би смела да компромитују добра решења новог Закона о оружју и муницији.

Душан Глишић

Извор: Одбрана

Да ли наша земља напушта опредељење за војну неутралност

КЉУЧ „РАЈА“ ЗА СРБИЈУ

Како мирољубивој европској земљи Србији није место у НАТО агресивном, освајачком савезу, одговорном за злочине против мира и човечности, за велике људске жртве и разарања 1999. године. У најбољем националном и државном интересу је да Србија прихвати и учвршиће политику активне неутралности у односу на све војне алијансе.

Већ дуже време на делу је политика да се Србија методом корак по корак, иза леђа јавности, увуче у чланство НАТО-а. На једној страни, формално, и даље је на снази Декларација Народне скупштине Србије према којој Србија води политику војне неутралности, што свакако искључује везивање, поготову, придрживање или чланство у било какве војне савезе, па ни у НАТО. На другој страни, Влада се пузећим стилом, готово, потпуно предаје у челични загрљај НАТО-а. Закључују се тајни и јавни уговори, договори, планови и аранжмани којима се потпуно обесмишљава тзв. статус војне неутралности утврђен актом Народне скупштине. Наоружање и друга војна техника, инфраструктура, војна индустрија прихватају стандарде НАТО-а. Војницима НАТО пакта одобрава се слободан транзит и коришћење инфраструктуре Србије, без наплате или обештећења, припадницима НАТО-а гарантује се дипломатски статус и изузеће од административне, кривичне или грађанско-правне одговорности, кад год се, по било ком основу, нађу на територији Србије. Старешине и војници НАТО-а тако на територији Србије добијају права далеко већа него што их у Србији имају старешине или војници Војске Србије! Када и чиме НАТО заслужи такве привилегије? Колико је (бе)смислено тврдити да је Србија данас војно неутрална земља? Или су све побројане концесије и привилегије дате НАТО-у „статусно неутралне“, попут „статусне неутралности“ бриселских споразума којима се Србија, са својим уставним и правним системом, потпуно повлачи из Покрајине?

Уз обилну финансијску подршку чланица НАТО-а, структура и центара, у Србији је развијен читав систем тзв. цивилног сектора који, врши систематску пропаганду у прилог чланства Србије у НАТО. Средствима српских пореских обвезника такође се, преко републичког буџета, финансира „статусно неутрална“ про-НАТО пропаганда. То што је око 75 одсто грађана Србије против чланства у НАТО као да никог из Владе не занима. Влада има одговорност да доноси и непопуларне одлуке – кажу. Или се милиони евра и долара уложу у пропаганду да би се анти-НАТО расположење грађана преокренуло у про-НАТО. Да ли је то реално у земљи која је колико јуче, била жртва злочиначке агресије НАТО-а? Кome је у интересу да се забораве људске жртве и разарања у Србији, да се најгрубље понижава

ПИШЕ
Проф. др
Радован
Радиновић,
генерал
-потпуковник
у пензији

и деморалише нација? Ко и зашто затвара очи над чињеницом да је НАТО агресивна, освајачка војна организација, да је његова експанзионистичка политика „ширења на Исток“, на границе Русије у основи украйинске кризе?

Злочине никада не треба заборавити

Све је видљивије да је војна неутралност, као званична државна политика, угрожена и да се припрема терен за њено и формално напуштање. Знани и незнани саветници, инструктори и агенти НАТО-а, резиденти или „летећи“, јавно или тајно, саветују владаре Србије, да је НАТО једини прави избор. Један од тих саветодаваца је некадашња и данашња перјаница НАТО-а, бивши премијер Велике Британије Тони Блер. Онај Блер који је велики део своје политичке и личне енергије утрошио у припреме, креирање лажних образложења и покретање НАТО агресије на Србију (CPJ), у сатанизовање српског народа и заговарање копнене инвазије. Онај Блер кога су медији у његовој земљи окарактерисали као „Клинтонову пудлицу“, а кога је градоначелник Лондона Борис Џонсон у септембру 2014. јавно окарактерисао као особу која је креирала и ширила неистине о Косову и Метохији и оружју за масовно уништавање у Ираку и болесницима које је „потребна професионална психијатријска помоћ“. Блер чија су влада, агенције, представници и инструктори годинама наоружавали, финансирали и обучавали терористичку ОВК на Косову и Метохији, припремајући је за савезништво са НАТО-ом. Блер кога је суд у Београду осудио на вишегодишњу робију због злочина против српског народа, кога огромна већи-

на грађана Србије и данас, 16 година после агресије, сматра злочинцем. Може ли се тајак човек дочекивати у Београду и испрашати као добронамерни сарадник а да то није најгрубље вређање нације, здраве памети, да то није ниподаштавање људских жртава и њихових потомака? Да ли је и позивање непријатеља и злочинаца у госте начин да Србија доказује да је отворена, проевропска, нексенофобична, модерна, прагматична, жељна знања и напретка, окренута будућности... Кome се и на који начин Србија данас доказује као независна и достојанствена држава?

Најзад, ка су саветници српске Владе за избор саветника?

Недавно, 13. фебруара 2015. у Београду је одржан „стручни“ скуп на којем су НАТО приврженци – углавном, из интереса (по неки и из убеђења) – просипали мед и млечко о наводном благостању у којем би се Србија нашла уколико би прихватила чланство у НАТО-у. Пре 15-так година „пут у бољи живот“ нуђен нам је преко збацивања „авторитарног режима“, „демократизације“, „лустрације“, прочиšћења свести од заосталих идеја, као и силних донација западних доброврата. Задржавајући све такве „аргументе“ и даље у употреби, у садашњој фази западни ментори, уз садејство дубоке економско-социјалне кризе, отворено нуде чланство у НАТО-у као кључ раја за Србију.

На поменутом скупу изнета је и нова „статистика“ о жртвама „бомбардовања“ 1999. која укупан број „страдалих људи“ своди на 758 („Политика“, 14. фебруар 2015.), иако је током агресије животе изгубило преко 3.500 људи. Било би, заиста, интересантно сазнати критеријуме НАТО статистичара када у „страдале људе“ нису уврстили око 1.200 поименично пописаних војника и полицијаца? Или, колико је убијених путника путничког воза у Грделичкој клисури увршћено у ново-објављену НАТО „статистику“? Подсетимо се: бомбардери НАТО су најпре бомбардовали, а потом још једном, „оверили“ композицију путничког воза на мосту у Грделици, ваљда, да би били сигурни да нико не преживи! Но, није се једном чуло (од саветника, инструктора и агената са Запада) – за Србију је једино важна САД/НАТО перцепција! Службене статистике Војске Србије, полиције, правосудних и других органа Србије, морају се повући пред САД/НАТО перцепцијама!

Кандидатура за чланство у НАТО

Владин апарат је, у сарадњи са НАТО-м, припремио обиман документ под називом „Индивидуални план акционог партнерства Србије и НАТО“ (ИПАП) који доводи у питање војну неутралност државе. Њиме се, поред осталог, предвиђа обавеза Србије да потпиše СОФА споразуме са свим чланицама НАТО савеза, какав је Борис Тадић потписао 2006. са тадашњом државном секретарком САД Кондолизом Рајс. И војничима свих других чланица НАТО-а биће гарантована екстериторијалност и дипломатски статус кад год се, било којим поводом, нађу на територији Србије. Србија ће и њима гарантовати изузеће од одговорности за било каква дела, укључујући кривична, за било каква крешења закона Србије или изазвање материјалне штете.

Индивидуалним акционим планом партнериства, предвиђа се потпуно усаглашава-

НATO је милитаристичка алијанса, што се потврдило 1999. године агресијом на СРЈ када су и мостови стрељани

ње стандарда оружја, друге војне технике и целокупне војне инфраструктуре у Србији са стандардима НАТО-а. Није објављено, нити се у тексту документа пише, колико ће све то коштати Србију и колико ће се Србија још задужити да би све те обавезе испунила. У недалекој, неутралној Аустрији, притисци да се учлани у НАТО одбациени су са образложењем да та земља не може да поднесе велике издатке које чланство у НАТО-у носи собом. Нећемо овом приликом поредити економско стање Србије са економским стањем Аустрије. Нећемо овом приликом узлазити ни у политичку цену, иако је јасно да Србија убрзано предаје своју судбину и будућност нових генерација у руке једног освајачког, империјалистичког савеза.

Опасности по мир и безбедност

У документу који су у Брислу потписали министар иностраних послова Јвица Дачић и министар одбране Братислав Гашић, има много других обавеза које тек треба анализирати, чак и са становишта њихове (не)уставности. Овде не треба изоставити став у коме се, гле чуда, наводи обавеза, или писано обећање, да ће Србија у одређеном року у потпуности завршити приватизацију. У документу који наша два министра потписују са заповедницима војне алијансе НАТО-а налази се и изјава о окончању приватизације! Какав интерес има НАТО за окончање приватизације у Србији – можда ће се неко запитати. Одговор је relativno јасан, лак и логичан – да се корпорације из земаља чланица НАТО пакта (државне, приватне, мултинационалне) домогну и онога што је преостало у Србији – Телекома, ЕПС-а, Дунав осигурања, ПКБ-а, польопривредног земљишта, рудника, вода, природних богатстава, свега што је вредно а преостало из јавног, државног, или друштвеног сектора! Управо онако како су, само у периоду од 2001. – 2011. компаније из земаља чланица НАТО исисале из Србије 51 милијарду америчких долара!

Када је потписан нови документ најављен као највиши степен сарадње Србије и НАТО-а?

У марта 2015. неколико дана пре годи-

шњице почетка агресије НАТО-а 1999, уочи помена жртвама агресије, уочи сећања на прогон Срба и других неалбанаца са Косова и Метохије, сећања на разарања проценљена на преко 100 милијарди САД долара, коришћење оружја са осиромашеним ураганом, разарања болница, школа, породилишта, фабрика, радио и ТВ станица и релеја, трафо станица и преносне електромреже, рафинерија. Сарадња са НАТО-ом се подиже на највиши ниво када се заштравају глобални односи у Европи и свету и то управо када постаје очигледније да је узрок заштравања налази у експанзионистичкој, интервенционистичкој и освајачкој политици НАТО-а. Када постаје јасно да НАТО ни у којој кризи није део решења већ део заштравања, дестабилизације и подела или, како се то све чешће, пише и говори, део „контролисаног хаоса“. Када у свету јача отпор хегемонизму и империјализму, када постаје јасно да паралелно, логиком историјског развоја, одлазе са историјске позорнице и концепт либералног капитализма и концепт униполарног поретка светских односа. Свет не прихвати империјални тоталитаризам и хијерархијске односе, већ се све одлучније и све успешније бори за свет слободе и равноправности. Када је Србији потребније него ikada raniјe да своју будућност пројектује водећи рачуна о својим историјским истинствима, укључујући и она из агресије НАТО-а пре 16 година, када јој је неопходно да из клећећег положаја управи нацију, она своју судбину без остатка везује за односе, концепте и реликте хладног рата и одлазећег униполарног света.

То се дешава у време заштравања односно између Запада и Истока, између САД и Русије, односно, између НАТО-а и Русије. У време почетка новог хладног рата. Украјинска криза у чијој су основи америчка и НАТО стратегија ширења на Исток, обожене револуције и глобални интервенционизам, изгледу, делују, као фактор убрзања за укључивање Србије у НАТО. Америка и НАТО чине све да би очували униполарне односе у Европи и свету, да би затворили обруч око Русије. Потpisивањем документа о највишем облику сарадње са НАТО-ом, Србија се понаша као да не разуме шта то у датим условима и трендовима значи и куда води, или да јој је све једно, или да подржа-

ва такву стратегију НАТО. Како нам недавно саопшти државни секретар САД, Србија се, у украјинској кризи, налази на линији ватре! Шта год он под тим подразумевао, не ради се ни о чему добром по нас. Толико тога је учињено пузажућом тактиком приближавања наше земље НАТО-у, да би јавно изјашњавање о томе у догледној будућности могло постати потпуно излишно.

У својој суштини, нови документ Србије и НАТО-а означава кандидовање Србије за чланство у НАТО-у, напуштање политике војне неутралности. Свеједно, његови творци се не обазиру на расположење већинске јавности у Србији, још мање су спремни да документ бар формално поднесу на ратификацију Народној скупштини.

Србији као мирољубивој европској земљи није место у НАТО агресивном, освајачком савезу одговорном за злочине против мира и човечности, велике људске жртве и разарања наше земље 1999. године. Политике пузажућег учења Србије у НАТО супротна је националним и државним интересима, циљевима мира и безбедности у Европи. Таква политика не поштује вољу народа и његово достојанство. Таква политика игнорише историјска искуства Србије у 20. веку, што може имати кобне последице.

НАТО је милитаристичка алијанса која служи искључиво америчким империјалним интересима; НАТО се понаша агресивно и освајачки у целом свету, од Близког, Средњег и Далеког Истока, преко Источне, Централне и Северне Африке до Сирије и Украјине; Глобални интервенционизам и стратегија експанзије на Исток (руске границе) представља опасност по мир и безбедност у Европи и свету; НАТО изазива оружане сукобе, под лажним образложењима, са циљем успостављања тоталне контроле над економским и природним ресурсима, стратешки важним територијама и тржиштима да би очувао привилегије развијених над мање развијеним земљама; НАТО је репликт хладног рата и није у стању да реши ни један међународни сукоб или проблем; Чланством у НАТО Србија не би могла да унајми своју безбедност; НАТО је одувек био главни непријатељ Русије а данас је његов стратешки циљ одвајање Русије од Европе, њена изолација, економско изнуривање, дестабилизација и разбијање њене државне територије. Сврставање Србије уз Алијансу са таквом стратегијом је супротно нашим државним и националним интересима. Русија је традиционални пријатељ и савезник Србије у оба светска рата, никада није ратовала против Србије увек је, када је могла, била на страни Србије, она је стална чланица Савета безбедности и данас упорно подржава Србију у очувању суворенитета и територијалног интегритета.

У најбољем је националном и државном интересу да Србија прихвата и учвршићује политику активне неутралности у односу на све војне алијансе. Тим пре се то односи на НАТО због његове милитаристичко-империјалистичке стратегије.

(Из предвора за књигу „Србија и НАТО“)

Постоји много показатеља да се рат између НАТО (САД) и осталог света шире и да има глобалне димензије. Ствар је историјске науке да ову тезу докаже или оспори. Али, Јалта више не постоји. Где су данас њени резултати? Шта је Исток а шта Запад? Где је биполарни свет, ко су носиоци глобалне политике? Колико је ратова вођено од Јалте до данас? Како изгледа геополитичка мала света и ко су протагонисти њеног мењања?

Ако је период од завршетка Другог светског рата био обележен појединачним војним интервенцијама ради сузбијања антиколонијалних побуна, онда су последња деценија 20. и почетак 21. века обележени коалиционом агресијом западних сила, окупљених у НАТО-у.

Носиоци аката оружања агресије су чланице НАТО-а са САД на челу, које су ради остваривања својих стратегијских интереса и циљева изашле из оквира Вашингтонског уговора као одбрамбеног савеза, погазили повељу УН и друга акта која проистичу из међународног права.

Дестабилизацији, рушењу територијалног интегритета и суверенитета СРЈ претходила је дестабилизација и рушење целокупне архитектуре и друштвеног поретка источне геополитичке хемисфере, која почине падом Берлинског зида, распадом СССР-а, разбијањем Чехословачке и деструкцијом Мађарске, Румуније, Бугарске, Албаније итд. Паралелно са тим процесом следила је интервенција у Ираку, Авганистану те сукоби на рубним деловима СССР-а и грађански сукоби унутар Руске Федерације.

Повод за војно ангажовање НАТО-а са САД на челу били су засновани на обманувању светске и сопствене јавности са циљем легализације политике новог интернационализма и оружаних интервенција који су имале за циљ да ограниче суверенитет држава, сматрајући да су у ту сврху допуштена све средства. Британски дипломата Роберт Купер, након три године од агресије НАТО-а на СРЈ изнео је тезу: „постмодерни свет је суочен са изазовом да се привикне на идеје двоструких стандарда... да се вратимо на грубље методе ранијег доба – силу, превентивни напад, обману, све што је потребно да би се носили са онима који још живе у свету 19. века. Међу собом ми се држимо права, али када делујемо у چунгли, онда морамо да користимо законе چунгле“.

Велика шаховска табла

Премда међународно право забрањује не само примену, већ и претњу силом, ове земље су, примера ради, за последњих четврт века, на овај или онај начин, ратовале поред осталог у Панами (1989), Ираку (1991), Сомалији (1992), БиХ (1995), Судану (1996), Југославији (1999), Авганистану (од 2001), Ираку (од 2003), Либији (од 2011) те Египту и Сирији, данас и у Украјини.

Експертима из области геополитике, људима из света науке и историје савременог света познато је да је НАТО за остваривање интервенистичког похода према региону северне Африке и централне Азије на идеји Бежинског „Велика шаховска табла“ пројектовао „Доктрину у пет етапа“. Она је имала за циљ, да НАТО-у, а пре свега САД омогући етапно овладавање земаљским и ко-смичким простором ширег дела земаљске кугле.

Доктрина НАТО-а у пет етапа

ПОЧЕТАК СУМРАКА ЗАПАДА

Агресија на СРЈ била је део или глобални циљ друге етапе у којој је требало испробати функционисање „контролисане кризе“, стратегије „перманентне претње–потребе силе“, те експеримент вишедимензионалне интервенције: копнена операција, ваздухопловне операције, космичка, електронска и противелектонска, поморска, доктрина употребе ракетне технике...

ПИШЕ:
Јован
МИЛАНОВИЋ
генерал-
потпуковник у
пензији

Прва етапа је имала за циљ дестабилизацију руског географског простора, да баци Русију на колена, методом самодеструкције да јој се уништи војни и економски потенцијал. Довођењем Русије у стање „самонедовољности“ требало је учинити неспособном за било какву улогу на глобалној политичкој сцени, маргинализовати њен утицај у међународним институцијама и форумима. Потом, или истовремено, дестабилизовати југоисточни део Европе и онемогућити – успорити даљу хомогенизацију Европске Уније.

Друга етапа је експеримент војне интервенције и окупација Балкана. Агресија на СРЈ је била софистицирана варијанта вишедимензионалне интервенције, односно, агресије. Један од циљева је „генерална проба“ војне интервенције са циљем да гађањем међународних правних норми могу реализовати остваривање својих империјалистичких циљева и интереса. Имајући у виду „стратегију контролисане кризе“ којом се до оружане агресије долази остваривањем више претходних етапа, створен је монструозни изум „хуманитарне катастрофе“ и „колатералне штете“. Пред међународном јавношћу то је покушај самонегализације чина агресије.

Експеримент вишедимензионалне агресије

Амерички сенатор Џозеф Бајден (сада потпредседник САД) у говору одржаном 22. јула 1999. године у Међународном центру „Вудроу Вилсон“ а поводом завршетка агресије НАТО-а на СРЈ изнео је шире америчка искуства из целе деценије са kraja 20. века.

„Кампања ваздушних удара на СРЈ (не користи ни термин војна интервенција ни агресија, примедба Ј. М.) је први рат који су водиле европске демократије“ (до тада ни-

смо били обавештени да се демократијом групе земаља, ваздушним ударима, успоставља демократија у другим земљама). Затим, поменути „Цо обећава и каже „вероватно неће бити и последњи“. „Став САД је да се морају прилагодити (нове демократије, прим. Ј. М.) таквом промењеном свету стварањем нових политика, и често, нових начина деловања“.

Уважени сенатор, потом, изражава, веома искрено, и страх и задовољство, и каже „могло је доћи до ширења сукоба, а савезници НАТО-а, Грчка и Турска, могли су завршити на супротним странама“. Желим још мало да се позабавим реториком овог острашћеног србомрсаца 90-тих година прошлог века, данас нашег „осведоченог пријатеља“. Ево шта даље каже: „Супротно очекивајима, Република Српска није експлодирала, демократска Црна Гора је успела да се одржи, реноме САД због ваздушних удара успео да се одржи и није претрпео никакву штету на Балкану, тј. он је тиме и порастао. Темељ наше политике према Југославији, с обзиром на Босну и Косово, била је жеља за очувањем јединства унутар НАТО-а. Учешће европских земаља било је потребно јер усамљенички подухват, наставља Бајден, не би могли политички оправдати пред америчким народом“. И, ево, кључне реченице: „У септембру 1992. године (каква тужна исповест) остао сам усамљен у позиву на политику „узлети и удари“, да бисмо тек сада усвојили такву политику“. Бајдену се, очито, није посрећио да 1992. године „узлети и удари“, али је очигледно да је агресија на СРЈ била дugo премана, готово пуних седам година.

Агресија на СРЈ била је део или глобални циљ друге етапе у којој је требало испробати функционисање „контролисане кризе“, стратегије „перманентне претње – употребе силе“, те експеримент вишедимензионалне интервенције: копнена операција, ваздухопловне операције, космичка, електронска и противелектонска, поморска, доктрина употребе ракетне технике.

На сцени нови Хладни рат

Последица свих ових експеримената са најновијом војном технологијом, планирана је промена друштвеног система, геоекономске политике, демографско уништење и смањење људског потенцијала применом радиоактивног материјала, уништење цивилизацијских тековина, споменика културе,

Прва етапа је имала за циљ дестабилизацију руског географског простора, да баци Русију на колена, методом самодеструкције да јој се уништи војни и економски потенцијал. Довођењем Русије у стање „самонедовољности“ требало је учинити је неспособном за било какву улогу на глобалној политичкој сцени, маргинализовати њен утицај у међународним институцијама и форумима.

промена културе, сећања и порекла. Доктрина промене свести и људског ума је „цивилизацијски задатак“ који нам је недавно дошао из Немачке. Прихватање те доктрине би требало да нам коначно створи услове за пуноправног члана Европске Уније.

Је ли то филмска верзија „апокалипсе“ пројектоване у Холивуду настале на идеји – сценарију створеном у Вашингтону, Бриселу, Лондону или Бону?. Имали места на земаљској кугли за једно пријатељство Нојевог ковчега?

Експеримент НАТО-а „ин виво“ реализован у крсташком походу на СР Југославију, дао је зелено светло НАТО-у да започне трећу етапу доктрине, поход на Северну Африку и Блиски исток, увођењем једног годишњег доба „арапског пролећа“. Нажалост, клима се није променила, уместо арапског пролећа, Запад је захватила дубока и дуготрајнаја јесен. Нема више коалиције. НАТО је показао страх и доживео пораз баш од оних које је обилато помагао у рушењу цивилизацијских тековина и деструкције свега постојећег. НАТО више нема коалиционо јединство, тзв. западних демократија. Сада има „коалицију вольних“, то јест „коалицију невољних“.

Пред историјом ће одговарати за деструкцију целе једне цивилизације, за огромне људске и материјалне жртве и за враћање два континента неколико векова уназад.

Невољно је отпочео и експеримент промене доктрине у четвртој и петој фази. Дестабилизација Украјине и нови хладни рат је дошао хаотично и без мгућности успостављања било какве контроле на том простору са озбиљном претњом оружане форме једне од етапа Трећег светског рата. НАТО је сматрао да ће веома лако доћи пред врате Кине, њеним опкољавањем са свих страна света, а борбу против тероризма је намеравао да искористи као утемељену позицију у међународном праву и Повељи УН да може интервенисати на копну, мору и ваздуху, свуда где су амерички интереси.

У првом плану разбијање Србије

Тероризам кога су произвели и обилато помагали као снаге за дестабилизацију и угрожавање безбедности појединачних држава што им стоје на путу остваривања стратешких интереса, вратио им се као бумеранг,

Агресија на СРЈ била је део или глобални циљ друге етапе у којој је требало испробати функционисање „контролисане кризе“, стратегије „перманентне претње – употребе силе“, те експеримент вишедимензионалне интервенције: копнена операција, ваздухопловне операције, космичка, електронска и противелектонска, поморска, доктрина употребе ракетне технике.

Далекосежни договор: Тачи, Кушнер, Џексон, Чекон и Кларк 1999. године

стигао је пред њихова врата. Излаза нема, са исламским и арапским светом мора се поделити отето богатство. Даље, како каше Александар Жиновјев, срушена је „идеологија пљачкаша“.

Као што смо чули жељу господина Бајдена, „идеологија пљачкаша“ је на простору СР Југославије требало да живи још 1992. године. НАТО је имао усвојену Директиву одмах након довођења снага ИФОР-а у БиХ, а јавно се почео бавити припремама оперативних планова у првој половини 1998. године. Заузет је став да НАТО мора показати способност да разреши кризу на Балкану, „гашењем пожара на Косову и Метохији“.

У проценама, које су сервиране из цен-

Последица свих ових експеримената са најновијом војном технологијом, планирана је промена друштвеног система, геоекономске политике, демографско уништење и смањење људског потенцијала применом радиоактивног материјала, уништење цивилизацијских тековина, споменика културе, промена културе, сећања и порекла. Доктрина промене свести и људског ума је „цивилизацијски задатак“ који нам је недавно дошао из Немачке. Прихватање те доктрине би требало да нам коначно створи услове за пуноправног члана Европске Уније.

Експеримент НАТО-а „ин виво“ реализован у крсташком походу на СР Југославију, дао је зелено светло НАТО-у да започне трећу етапу доктрине, поход на Северну Африку и Блиски исток, увођењем једног јединог годишњег доба „арапског пролећа“.

трала обавештајних служби чланица НАТО-а, изражено је очекивање да ће: „Срби изгубити контролу и да ће бити изазвани на неку од акција спличној у Сарајеву (Маркале), што ће покренути НАТО на војну интервенцију“.

У процени се даље каже да за успостављање трајног мира, Србију треба онеспособити да се брани, натерати је да исцрпи ресурсе и да изгуби наду у помоћ Русије. „Што се Косова тиче, развој ситуације на терену (КиМ) и јачање ОВК довешће Србе да изгубе самоконтролу и биће изазвани да предузму неразумљиве кораке са аспекта неприхvatљивости за Међународну заједницу. На један и други начин сцену из Сарајева поновити, а након тога није тешко разумети какве мере ће НАТО предузети. Србија је у великој заблуди ако заиста сматра да ће уништити тзв. ОВК. ОВК ће након војне интервенције НАТО-а бити у позицији да диктира услов за успостављање мира и уставног решења. Косово је на најшири могући начин интернационализован и нема повратак на постојеће стање. Разбијање Србије је услов за успостављање трајне контроле над овим простором и НАТО ће имати приоритет у својим плановима, а САД ће морати да редефинишу своју политичку доктрину када се ради о овом делу Европе“.

Дуготрајне припреме за агресију на СРЈ

Напред изнето представља само један сегмент процене на основу које је издата Директива генералног секретара НАТО-а Хавијера Солане да Политички и Војни комитет НАТО-а већ 25. јуна 1998. године отпочне са припремама планова за агресију. Војном комитету је наложено да размотри све аспекте политичке, правне и војне импликације будућих акција НАТО-а на Косову и Метохији и Србији, како оне које треба да имају карактер „одвраћања“, тако и оне које могу бити изведене по моделу класичне војне интервенције. Савет НАТО-а се определио да своје политичке и друге мере води сагласно стратегији „управљања кризама“.

Након доношења Директиве, успедиле су претње. Клаус Кинкл: „Косово и СРЈ не могу бити искључено из одлуке о војној интервенцији. Друге Босне не сме бити“. Ибер Ведрин, министар иностраних послова Француске: „Ситуација на Косову је експлозивна. Правни оквир за интервенцију постоји. При силити Русију да подржи све мере које предузима НАТО“.

Хавијер Солана: „Интервенција НАТО-а није искључена, војни комитет, Команда НАТО-а и Савет НАТО-а треба да израде планове операције за сваку варијанту“.

На том фону, проиграна је командно-штабна вежба „Криза југ“ као модел за агресију на СРЈ, и „Криза север“ којом је разрађен сукоб НАТО-а са Русијом, ако пружи

подршку СР Југославији.

Информација о почетку припреме агресије НАТО-а достављена је војном и државном врху СР Југославије 29. маја 1998. године, а 23. јуна исте године Војска Југославије је имала листу циљева за селективне ваздушне ударе, ако то НАТО процени неопходним. У односу на ову листу, која је обухватила како војне тако и цивилне циљеве, до чина саме агресије, она је бројчано расла. Под истим датумом достављена је информација о припреми копнене операције, у којој је бројно стање од 27.000 нарасло до почетка агресије на 170.000 људи, без изражене спремности већине земаља да учествује са својим људством.

План ове операције никад није усвојен, су-протстављао се Клинтон, а нарочито Немци, који су сваки пут повећавали бројно стање ка-ко би осујетили њено усвајање у национал-ним парламентима, посебно у Бундестагу.

Војска у покрету и дисперзија циљева

Како се приближавала јесен, из страха да временске прилике на Балкану умање или онемогуће војну интервенцију, нервоза у НАТО-у је била све већа. Нелегалност агресије и неслагање поједињих чланица отежавали су постизање неопходног консензуса.

Откривањем планова за агресију (1. октобра 1998) и применом стратегије „војске у покрету“ и дисперзије (премештање) циљева, НАТО је био онемогућен да постигне страте-гијско изненађење, којим би реализовао варијанту блиц-крига и за 96 сати уништио кључне војне и инфраструктурне ресурсе, а потом извршио окупацију и срушио уставни поредак Савезне Републике Југославије.

Зимски период 1998/99. је искоришћен за припрему ОВК и укупне инфраструктуре за почетак оружане интервенције. Требало је наћи повод, по моделу Маркале, одржати са-станак у Рамбују и наметањем Анекса Б створити услове за почетак агресије.

Упркос великим људским и материјалним жртвама, окупације Косова и Метохије и уво-ђење протектората над СР Југославијом, НА-ТО није остварио своје циљеве. НАТО није победник у том злочиначком подухвату. Војска Југославије није поражена. Народ је по-казао снагу и величину отпора. Статус пора-жене стране је прихватила политика којој је свим средствима било потпомогнуто да дође на власт.

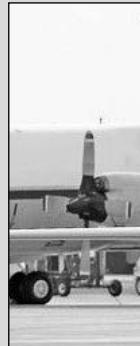
Оно што НАТО није уништио, уништила је и распродала „октобарску власт“.

Све у свему потребно је (1) да се обнови захтев за ратну штетучијену актом агресије НАТО-а на СР Југославију; (2) Да се обнови оптужница против 14 лидера из састава чланица НАТО-а и по налажењу истражних органа прошири новим именима одговорним за ратне злочине, уништење привредних и економских ресурса и намером да употребом сили измене уставно уређење СР Југославије; (3) Да се покрене иницијатива, путем ме-дија и притисцима на државне структуре, код свих релевантних међурдјавних фактора, да се изврши оцена и ревизија фалсификоване историјске истине: Меркала у Сарајеву, опе-рације „Бљесак“ и „Олуја“, те Сребренице и злочина које су мусиманске снаге извршиле над српским становништвом у селима око Сребренице (1992-1993) и Сарајеву и дога-ђаја Рачку, као непосредног повода за агресију на СР Југославију.

Досије: Рат без ратника

ПРЕЦИЗНО УБИЈАЊЕ ПОГРЕШНИХ ЉУДИ И НЕВИНИХ ЖРТАВА

У Пакистану и Јемену само 12 одсто жртава припада некој терористичкој мрежи, док је свега четири одсто било баш у Ал Каиди

Џорџ Буш је званично водио ратове у Ираку и Авганистану, док Барак Обама незванично ратује по Сомалији, Јемену и Пакистану. Ти његови походи имају заједничко име – рат дроновима или беспилотним летелицима, из којих се гађају припадници Ал Каиде. То макар тврди Влада САД, док други извори напомињу да су жртве у највећом броју случајева цивили, који нису имали никакве везе са тероризмом. Усмрћивање двојица талаца Ал Каиде, Американца и Италијана, скренуло је пажњу на то да овај арсенал из ваздуха избације гранате не водећи рачуна о томе да ли су на земљи недужни грађани. Истовремено су се за бомбардере веома заинтересовали и Руси, који их све чешће набављају и користе.

Невини Американац који је настрадао у удару америчког дрона не-давно је изазвао више лјутње, текстова и реакција од хиљаде сомалских, јеменских, пакистанских и авганистанских цивила које беспилотне летелице ЦИА и Пентагона годинама усмрћују, а да за то нико није одговарао пред америчким или међународним правосуђем.

Вашингтон је саопштио да током јануарске акције на упориште Ал Каиде није знао да су се тамо налазила и два таоца и потврдио да „предатори“, на-водно беспрекорно прецизни, убијају и недужне луде, при чему Америка најчешће не зна кога је ликвидирала. Бела кућа је при том навела да су у нападу настрадала још двојица америчких држављана, припадника Ал Каиде, за које влада тврди да није знала да су у кампу међу осталим, страним терористима.

Председник Барак Обама је саопштио, како је преneo Си-ЕН-ЕН, да преузима одговорност за страдање америчког и италијанског цивила у Пакистану, што у ствари не значи ништа, јер никада нико није одговарао за амерички рат дроновима који је покосио далеко више цивила него милитаната.

Обама је изабрао бомбардере без пилота јер они штеде животе америчких војника и најврдно тачно погађају мету. Показало се, међутим, да командант који седи у бази у Невади или Тексасу и издалека отвара ватру у, на пример, Сомалији, не уме да на основу снимака које му шаље дрон распозна ко су терористи, а ко мештани који су се у погрешно време нашли на погрешном месту. Програм је крајње тајновит и влада одбија да говори у њему, али је Биро за истраживачко новинарство прошле године сазнао да је у Пакистану и Јемену само 12 одсто жртава припадало некој терористичкој мрежи, док је свега четири одсто њих било баш у Ал Каиди. Исти извор твр-

ди да је Обамина влада из овог модерног арсенала убила 2.400 људи, укључујући 200 деце. Институт Њу Америка фаундешен има још драстичније податке и тврди да је само у Пакистану убијено више од 3.000 особа.

Ваздушни казнени одреди на странији територији усмрћују појединце за које САД тврде да су опасност по америчку безбедност на основу тајних обавештајних података које никоме не откривају. Интервенције се изводе изван ратних зона, у земљама са којима Вашингтон није у рату, што је, према Амнести интернешенелу, кршење међународног права. Администрација се правно покрила тврђама да је то рат против Ал Каиде, чији чланови прелазе границе, због чега то чини и америчко оружје. Извештаји УН и Хјуман рајтс воча потврдили су да то није ништа друго него „вансудско погубљење“ и самовољно лишавање живота на туђој територији. Програм крши правила ратовања јер „по међународном хуманитарном праву, амерички дронови би у сваком тренутку морали да поштују правило да се цивили разликују од бораца. У случају да није јасно, мора се препоставити да ту особу треба заштити од директног напада“. Супротно од тога, Влада САД, како су медији открили пре три године, третира „све војно способне мушкирце у зони (америчких) напада као борце осим ако их детаљни обавештајни подаци постхумно не прогласе невинима“.

ЦИА и Пентагон убијају наводне америчке непријатеље без надзора суда или Конгреса и наравно без контроле међународних институција, због чега је ратно право, које захтева да мете буду искључиво војне, мртво слово на папиру. Све то довело је до јачања антиамеричких осећања у државама где је већина становника исламске вероисповести, мада је Обама обећао да ће побољшати односе САД са мусиманским светом. Влада у Вашингтону ретко говори о летелицима, а када то чини, само напомене да дронове шаље када је сигурна да су на циљаном месту милитант, а не цивили.

Мајка Зенко, сарадник Савета за међународне односе и аутор једне студије о дроновима, изјавио је за „Њујорк тајмс“ да је признање јануарске акције „истакло оно што већ знамо: већина погинулих нису била мета и влада не зна њихова имена“. Ипак, поједини аналитичари и медији са скептом прилазе тврдњи владе да двојица америчких милитаната нису била циљана мета и да су случајно погођени. САД не смеју да без суђења ликвидирају своје држављане и зато је бацање граната на америчке грађане кршење и домаћих закона. Према подацима листа са Менхетнта, ЦИА и Пентагон су досад убили осморо Американаца, од којих је влада наводно дала зелено светло само за Анвара ел Авлакија, док су други били колатерална штета, мада су повезивани са Ал Кайдом. Министарство правде је одобрило Авлакијеву смрт 2011. у Јемену уз образложение да је он опасност по САД и да га је немогуће живог ухватити. Обамини правници сматрају да је за слање дрона на америчког грађанина потребна посебна правна процедура. Они нису дали да Пентагон и ЦИА крену у лов на Муханада Махмуда ел Фарека јер су сматрали да нема доказа да је тај Американац непосредна претња по безбедност САД. На крају га је пакистанска тајна служба ухватила и испоручила САД, где му се суди.

Према сазнањима „Волстрит џорнал“, агентима ЦИА је потребно недељу дана или више да схвате кога су убили. Џамал Џафер из Америчке уније за грађанске слободе казао је да „САД дословно не знају кога убијају“.

Хоће ли смрт невиних Западњака нешто променити?

„Надам се ће нам овај догађај (убиство Американца) омогућити да водимо искрен дијалог о програму дронова. То је прецизно оружје. Непрецизни су обавештајни подаци о томе ко су људи које убијамо“, сматра Рейчел Стол из Стимсон центра.

Мајка Зенко је за лист са Менхетнта казао да открића о страдањима недужних неће ништа променити. Америка овај програм неће подвргнути контроли нити ће га учинити транспарентнијим јер је у том смјеру не притискају ни јавно мњење ни Конгрес. Чак две трећине Американаца и највећа већина демократа и републиканаца на Капитол хилу подржава слање убитачног ваздушног арсенала у удаљене земље.

Јелена Стевановић
Извор: Политика

Поларно патролирање беспилотних летелица

РУСКИ ДРОНОВИ НАД АРКТИКОМ

Од следеће године армија ће добијати најмодерније беспилотне летелице домаће производње специјалитет руске морнарице: могући прототип подводног дрона

Од 1. маја дронови ће патролирати арктичком зоном у саставу руске државе. Како преноси „Спутњик“ у поларном патролирању учествоваће војни дрон типа „Орлан“ у саставу трупа источне војне области стационираних на Чукотки.

У саопштењу руског министарства одбране наводи се да ће основни задатак ових дронова бити да осматрају и контролишу ситуацију на подручју руског Арктика. „Орлан“ ће заправо бити стациониран на хеликоптерима МИ-26 који ће преносити дрон до подручја које треба да буде под присмотром.

Основни географски подаци кажу да је трећина територије руске државе у арктичкој зони. Интересовање на подручје Арктика веома је порасло у последње време. Посебно због чињенице да четвртина светских резерви нафте и гаса налази углавном у арктичкој зони. Реч је о природном богатству чија вредност се процењује на најмање 30 хиљада милијарди долара.

Средином марта објављена је и информација да је у централној војној области у Сибиру, у војну службу, укључена нова беспилотна летелица типа „Тахјон“. Реч је о дрону за осматрање који може да обавља летове у кругу од 40 километара – дану и ноћу. Руски извори извештавају да је овај дрон способан да лети и под најтежим временским условима и наводе да се с њом може маневрисати и при удари ветра од 15 метара у секунду. „Тахјон“ може да се попне на четири хиљаде метара.

Да се руски планови у вези развоја беспилотних летелица било је јасно пре годину и по дана годне. Крајем 2014. појавила се, наиме, у медијима информација да ће од 2016. године руска армија почети да добија дронове домаће производње. Како је изјавио заменик председника колегијума руског војног комплекса Олег Бочкарјов испорука дронова „почеће у период од 2016. до 2018. године – у зависности од типа и намене беспилотне летелице. Бочкарјов је објаснио да ће Русија производити велику лепезу дронова: од оних за осматрање до летелица опремљених за напад.“

„Ми смо у поређењу с неким другим државама касно ушли у послове с дроновима.. Због тога смо у једном периоду били принуђени да летелице купујемо у иностранству. Сада је томе дошао крај, производићемо све врсте дронова“, објаснио је Бочкарјов.

А колико је Русија озбиљно ушла у при-

Могући прототип подводног дрона

„ЧИРОК“ ПОЛЕЋЕ ИЗ БЛАТА

Да се Русија озбиљно спрема да „ускочи“ у причу о дроновима постало је јасно још средином 2014. године када је на једној изложби у Јекатеринбургу (Урал) представљен прототип дрона „Чирок“. Приказани прототип имао је одличне техничке карактеристике: максимална висина лета: шест хиљада метара, дomet: две и по хиљаде километара, максимални терет: 300 килограма. „Чирок“ је посебно импресионирао због чињенице да може да полети и да се спусти и без писте. Овај дрон може да полети са блатњавог терена, снега па чак и воде. Може бити коришћен у цивилне и војне сврхе.

Чу о дроновима показује и пример руске морнарице. Прошле године „Известија“ је објавила текст о подводном „дрону“ – беспилотном апарату који рони и делује под водом.

Први пут подаци о подводном „дрону“ појавили су се 2012. године а сада се већ знају и конкретни технички подаци. Апарат може да зарони до 300 метара дубине и креће се брзином од 0,3 до 0,5 метара у секунди. Потрошња енергије је минимална тако да апарат може да остане у мисији до 90 дана.

Како пише „Известија“, позивајући се изворе у Руском министарству одбране предвиђено је да руска ратна морнарица прве подводне „дронове“ добије 2017. године.

Ж. Ракић
Извор: Политика

За част и образ државе ПАРАДА ПОБЕДЕ 2015.

Ако тада нисмо били полтрони, када су многи у Европи били и полтрони и квислинзи, сада имамо прилику да покажемо тој Европи ко је и где био ратних година

ПИШЕ Мирољуб ЛАЗАНСКИ

Србија ће имати своје војнике на паради поводом Дана победе на Црвеном тргу у Москви као једина од свих република бивше СФРЈ. Србија је тако показала да је у спољнополитичком погледу и најсамосталнија држава бивше СФРЈ. Јер, сви други јунаци бивше нам заједничке државе ником поникоште, сви су послушали наређење из Вашингтона, високи политички функционери из других република некадашње СФРЈ не смеју да дођу у Москву. Тужна спознаја о толико жељеној „самосталности“. Сада у оквиру новог лагера. Који не трпи дисонантне тонове малих.

Наравно, и у Србији има оних који се противе учешћу српских војника на паради у Москви, па се изјављује свашта, од тога да је то „полtronство“, до питања зашто нас нису звали на раније параде на Црвеном тргу. На раније параде нас нису звали јер некадашњи Совјетски Савез није имао тај обичај да зове иностране војнике да промарширају Црвеним тргом. На паради 2010. године у Москви био је тадашњи председник Борис Тадић у улози врховног команданта Војске Србије. Наших војника није било, јер тада нисмо показали интерес да дођемо. Позив се обично упућује када се претходно „сонарира терен“, када се установи потврдан одговор олог кога се позива. Наши западни савезници нису нас 2014. године позвали на прославу годишњице искрцања у Нормандији, иако је Југославија све до 6. јуна 1944. била други фронт у Европи. А у Нормандији се тог 6. јуна 2014. окупило друштво, међу којима је било и неких чије земље са борбом против нацизма и фашизма у Другом светском рату немају благе везе.

Истина, Французи су нас позвали и наши су војници промарширали 2014. Јелисејским пољима поводом годишњице почетка Првог светског рата. Марширали су наши војници пре неколико година и пред пуковником Гадафијем у Триполију поводом годишњице либијске револуције. Чудно, нико у Србији није поставио питање тадашњим властима је ли то израз полtronства према Гадафију?

Имамо све разлоге да будемо поносни на наше војнике који ће марширати Црвеним тргом. Они су то и заслужили, Југославија је била једина земља у поробљеној Европи у којој је од почетка до краја рата постојала слободна територија, без директног ослонца на војне снаге и фронтове које су држали СССР, Велика Британија и САД. Рат смо започели у условима потпуно неравноправног односа снага, како у живој сили, тако и у технички, а завршили смо га као четврта по снази савезничка армија у Европи. Први заробљени немачки војници у поробљеној Европи били су у

Ужицу. За слом фашизма и нацизма народи и народности Југославија дали су највише што су могли, око 1.700.000 живота.

Почетком марта 1945. Југословенска армија имала је четири армије, десет корпуса, те једну Оперативну зону (4.), с укупно 52 пешадијске, седам дивизија КНОЈ-а, две ваздухопловне дивизије, јединице Ратне морнарице, самосталне јединице низких штабова и војнотериторијалне команде. Од укупно 61 дивизије у завршним операцијама за ослобођење Југославије ангажовано је 49 дивизија, од тога 33 дивизије на фронту, а 16 дивизија у позадини непријатеља. У захвату фронта, осим поменуте 33 дивизије, биле су ангажоване две тенковске, 24 артиљеријске, седам инжењеријских, три противавионске и једна коњичка бригада, те више десетина партизанских одреда. На задацима подршке деловале су две ваздухопловне дивизије и две самосталне ваздухопловне ескадриле. У тим завршним борбама 1945. године Југословенска армија је располагала са: 1.152 топа, 3.634 минобаца, 103 тенка, 19.974 митральеза, 222 борбена авиона, 251 бродом... Губици које су Немци и квислиншке формације имали у завршним борбама на југословенском простору били су: више од 100.000 погинулих војника, око 340.000 заробљених. То је више од две трећине од укупног бројног стања немачке Групе армија „E“.

У Југославији је у периоду 1941-1945. било просечно везано борбеним операцијама и другим облицима борбе између 30 до 55 фашистичких и квислиншких дивизија, а када се урачунају и неке мање јединице то је од 600.000 до 850.000 наци-фашистичких и квислиншких војника.

Дајући пуни допринос савезничкој победи над фашизмом у Другом светском рату народи и народности Југославије сврстали су се у исти строј са великим протагонистима модерне историје. Ослобођење Југославије у Другом светском рату дело је бивших Југословена. Али, они који су и данас живи могу слободно да се запитају за шта су се тада борили, за шта су изгинули њихови другови? Јер, њихови наследници су све изневерили и продали.

Добро је што ћемо барем ми бити на Црвеном тргу, показаћемо да ипак имамо и част и образ. Нисмо пљунули на толике жртве из периода 1941-1945. и нисмо то заборавили. Ако тада нисмо били полтрони, када су многи у Европи били и полтрони и квислинзи, сада имамо прилику да покажемо тој Европи ко је и где био ратних година, да пуном снагом загазимо „стројак“. Срећно момчи!

Извор: Политика

Новинарско присећање ШЕФ КАНЦЕЛАРИЈЕ

Као у свим канцеларијама, тако и у Редакцији недељника „Народна армија“ новинари су, стално учени и напорно радећи, настојали да у напредовању досегну до што вишег, а самим тим, и значајнијег положаја. А почињало се од функције сарадника-почетника, новинара задуженог за одређену област, род и вид, службу, затим уредника неке од бројних рубрика до помоћника главног уредника, главног уредника, те највишег положаја - директора новинске установе.

Сасвим природно, рекло би се, јер је место које би неко у новинској редакцији заузeo чинило човека задовољнијим, а и цењенијим у колективу коме је припадао.

Ми, нешто старији новинари, сећам се добро, једном приликом смо разговарали о томе ко би, у расподели нових функција, могао добити одговорније, али и значајније радно место. Тако сам ја једнога дана постао уредник за науку, технику и војну технологију (будући да сам официр техничке службе), Аци Благојевићу је додељено место уредника за општено-народну одбрану, Владимиру Хлаићу је догурао до уредника Војног сектора, Иво Томићу, који је дотад био дописник из Љубљанске армијске области, постао је Хлаићев заменик.

Чувши и видевши да се поједине функције прилично лако деле, наш у то време међу најмлађим новинарима - Милорад Пантелић - не издржа, те у једном тренутку упита: „А шта ћу ја бити?“

„Не знамо“ - рече неко од присутних. - „Ти си тек дошао у редакцију, још си млад, пред тобом је време и лепа новинарска будућност“...

„Могао бих“ - рече наједном Панта - „бити ‘шef канцеларије‘, мислећи на веома пространу просторију у згради „Борбе“, у којој су у то време биле смештене редакције „Народне армије“ и „Фронта“, истовремено предлажући да на вратима те просторије, уз те две речи („шef канцеларије“), стоји метална плочица са његовим именом.

Насмејали смо се из свег срца. Панта је био вредан и талентован новинар. Корак по корак, освајајајући све више и одговорније положаје у редакцијској хијерархији. Догурао је до главног уредника недељника „Војска“ - наследника „Народне армије“, који је касније прерастао у данашњи магазин „Одбрана“. Влада РИСТИЋ

Најстарији пензионери
колетерална жртва фискалне
консолидације

ВРЕМЕ НЕУМИТНО ЦУРИ

Изјаву од 26. марта да постоје реални изгледи и да ће се чинити све да се крајем 2015. повећају плате и пензије, дао је човек коме се данас једино у Србији може веровати, премијер Вучић. Ми стари пензионери који смо прекорачили просечан животни век, немамо времена за чекање. Због тога молимо да нам се још раније врате пензије. Разлог је једноставан, логичан и морално оправдан за све који имају и мало осећаја за социјалну правду.

Полазим од случаја који су релативно ретки и због тога лако решиви и за њихово решавање су потребна врло мала новчана средства.

Ми стари пензионери смо свесни економске ситуације и огромна већина нас је прихватила да су предузете мере неопходне, па да морамо да поднесемо део терета, да би се наша држава извукла из економске кризе. Чврсто смо веровали да ће терет бити праведно распоређен на све слојеве друштва, према могућностима.

Али аршини нису били правични, а посебно када су упитању млади и стари пензионери (који су неким чудом преживели просечан животни век). Ми данас бројимо посљедње дане живота и сматрамо да смо заслужни да остатак живота достојно окончамо. Међутим, мањање пензија старим пензионерима додатно доприноси скраћењу нашег животног века, посебно онима који издржавају најмање два члана породице (супругу и незапослено дете).

Ми стари пензионери који смо ефективно радили, често и више од 40 година, подигли смо земљу из пепеле и градили фабрике добровољним радом, које су пропале за време плъткашке приватизације. Доведени смо у ситуацију да, због смањење пензије, још раније кренемо на пут без повратка, јер нисмо у стању да финансијски задовољимо неке своје основне животне потребе које захтева животно доба и право на достојну старост. Наводим само неке. Одричмо се куповине лекова прописаних за нашу и супругину терапију, укидамо себи здраву храну јер је скупа. О одласку у лековите бање можемо само да сањамо. Кад год можемо, пропуштамо термине лекарских преогледа због скупих такси услуга. Постајемо малтене социјални случајеви, а своје пензије смо стекли поштеним радом и редовно плаћали порезе и комуналне услуге. Због свега наведеног сматрамо да ми стари пензионери имамо морално право и верујемо да ће нам наша држава међу првима врати бар део умањених права.

Када се ради о војним пензионерима имамо парадокс незабележен у правно уређеним душтвима. Наша држава смањује пензије, а седам година не враћа дуг који је била дужна да врати одлуком Уставног суда, Управног и Врховног касационог, чије су пресуде одавно постале правоснажне и извршне. Тако се извршна власт ставља изнад судске иако смо држава која је чврсто определена да уђе у ЕУ, али са оваквим правним системом, на

нашу жалост, неће моћи.

Због тога молим да Влада која тврди да је успела да за врло кратко време обезбеди услове за повећање плате и пензију, приоритет да старим пензионерима. Морално право је несумњиво на нашој страни. При томе ако нам се не може вратити пензија на претходни ниво, бар садашње умањење смањити за 5-7 одсто, чиме би се исправила неправда коју нико на време није препознао, чак ни посланици ПУПС-а, јер их поменута мера није погодила, али и они ће „морати да изађу пред Милоша“ што ће показати наредни избори.

Бранко Гулан,
вони пензионер, Београд

Проблеми војних пензионера у
Алексинцу

ЖАЛ ЗА ГАРНИЗОНОМ

Од оснивања Удружења 22. децембра 1993. године до данас много тога се изменило и променило, од бројног стања чланова, сарадње са органима власти, друштвено-политичким организацијама и органима власти. Једино се издваја веома добра сарадња са Градским одбором УВП Ниш.

ОпОд на дан оснивања бројао је 36 члanova, 1998 године 203 члана, а данас броји 130 члanova. Осечно старосно доба чланова је изнад 65 година. Мали број је млађих и то су пензионери инвалиди из ратова већих година.

Како живе војни пензионери? Мањи број живи пристојно, материјално су обезбеђени, баве се допунским радом јер им здравље то омогућава. Већи део њих живи преживљавајући од пензије до пензије, бројчано мали део живи бедно, нарочито избегли из Хрватске, инвалиди, усамљени који немају никога.

Како се према војним пензионерима понашају државне институције, појединци из локалне самоуправе поједини министри, народни посланици, грађани...

Четири године здравствени центар у

Алексинцу незаконито наплаћује партиципацију. Законом је регулисано ко плаћа, а ко не треба да плати партиципацију. Директор и правник те установе не признају законске одредбе, кажу тако им је наређено. Писали смо бившем министру здравља. Одговорио је да ће то размотрити и да није у надлежности министра здравља.

Својевремено је министар Војске Србије сам одлучио да се војним пензионерима не усклађе пензије (за 11,06 одсто). Бивши министар војске у Народној скупштини признао је да је то обуставио исплату пензија.

Надлежно министарство и РП ПИО разним начинима оспоравају право војним пензионерима на ванредно усклађивање војних пензија, не признају судске вештаче и њихову математику. Они имају своју математику.

Господи из Владе и РП ПИО неће да схвате да се свако одувлачење решења исплате дуга почетна цифра од 22 милијарде динара повећава. Они неће то да плате. Платиће народ Србије.

Они који су узели милијарде од војних пензионера на име неисплагајеног усклађења војних пензија за 11,06 одсто, оштетили су народ. Никоме не одговарају, нико да их спомене у Скупштини и Влади, а зна се који су кривци.

Ако у граду у којем живе војни пензионери постоји гарнизон, умногоме су у повољнијем положају од оних пензионера који су „изгубили“ гарнизон. Читајући „Војни ветеран“, уочава се да дописници који у граду где живе имају гарнизон, пишу похвале о сарадњи са војском по свим питањима, нарочито о здравственом збрињавању.

Агенција за привредне регистре, услед пропуштања рока за упис у регистар удружења, избрисала је УВП Алексинац из евидентије и угасила рачун. Тај новац припадаје Републици Србији.

Новац на рачуну је од чланарине чланова Удружења, а на Републике Србије. Република не плаћа чланарину. То се мора вратити без обзира на законске одредбе које наводи Комерцијална банка.

УВПС броји близу 30.000 члanova. Групице од 100 до 900 члanova настоје да постану партнери Владе. Знамо ко су они.

Добролав Алексић

Опет о оружју

ПРАВИЧНО РЕШИТИ ПИТАЊЕ ПОРЕЗА

Војни пензионери су сучени са неколико проблема који се све више негативно одражавају на основне услове живота породице. Питање усклађивања пензија за 11,06 одсто је толико тешко да га додатно усложава то што Републички фонд ПИО не уважава пресуде судова, тада до све остаје по старом. Важећи законски прописи су обавезујући за све грађане Србије и сви морају да их се придржавају. По поступцима застолпних РП ПИО Београд то није обавеза, па они настављају да доносе решења и одлуке према само њима знаним прописима.

Следећи актуелни проблем је плаћање пореза на оружје. Док смо били активној служби имали смо право да купимо оружје, уз обавезу да не користимо службено оружје, тако да за време војних задатака имамо обавезу да носимо то оружје.

Тренутно је на сцени легализација оружја. Акција је организована с циљем да се установи број пиштола и пушака. Тада пропис нашао је на свеопште одобрење грађана. Међутим, у поступку легализације кратких и дугих цеви нама војним пензионерима траје додатну документацију, уверења, потврде, датум куповине оружја и новчану таксenu надокнаду која износи нешто више од 5.000 динара. Зашто све то? Зашто нас поново омаловажавају?

С обзиром на то да је све теке задржати оружје, предлажем да надлежно министарство донесе пропис о његовом откупу, уз одређивање висине накнаде. Откупљене пушке и пиштолији би се могли користити у фабрици оружја као репродукциони материјал у процесу производње.

Било би правично да се за војне пензионере укине порез на оружје, као што је то учињено за припаднике МУП-а. Реч је о статусном симболу, о предмету који је цео радни век пратио официре и подофицире у обављању часних и одговорних дужности.

Немања Јовановић, Београд

У Чачку одржан петнаesti официрски бал

КАО НЕКАД

Традиција официрских балова трајала је све до почетка Другог светског рата. После завршетка рата само је назив бала изменењен у драгарско вече. Из познатих разлога, када је почeo распад СФРЈ, прекинута је традиција окупљања војних старешина

Млади плесачи у официрским униформама доћајали су негдашњију бал

Традиционални официрски бал у Чачку организовали су Градски Одбор ОРВС, Градски одбор УВП у сарадњи са ТРЗ Чачак. Гости су примили председника ОРВС Стојан Васовић, директор ТРЗ пуковник Срђан Петковић. На балу су се окупили активне, резервне и пензионисане старешине, генерали, њихове супруге и пријатељи из целе Србије. Традиционалну свечаност увеличали су својим присуством: начелник Генералштаба ВС генерал Љубиша Диковић, генерал Драгослав Сладаковић, генерал Жељко Нинковић, пуковник Мухарем Фазлић, потпуковник Недељко Планојевић, градоначелник Чачка Војислав Илић, председник Скупштине Града Чачка Вељко Неговановић, генерал-мајор у пензији Драган Катанић, генерал-мајор у пензији Владимир Старчевић, члан ГО ОРВС Србије Војин Мрђа и редовани професор Универзитета уметности у Београду Радмила Бакочевић.

Бал је отворен химном „Боже правде“, а отпевао ју је Оливер Њего, првак Београдске опере. Културно-уметнички програм је отворен традиционалним „Краљевским колом“, у коме су учествовале готово све званице. Веома садржајан и занимљив културно-уметнички програм бала извели су: Уметнички ансамбл МО „Станислав Бинички“, КУД „Абрашевић“ плесна

группа „Луна“, као и музички оркестар „Свилен конац - Чачански“.

Србија је за време владавине Милоша Обреновића почела је са организовањем официрског кора, који је имао историјску улогу у устројству Војске Србије. Прве старешине школовање су се у Европским државама, најчешће у Француској и Пруској. Већ на почетку шездесетих година, за време владавине кнеза Александра Карађорђевића, почела је са радом Војна академија.

У новоформирanoј Војној академији школовање будућих војних старешина вршено је по узору на престижна војна училишта у свету. Између осталог као обавезан предмет изучавали су музiku, модеран европски плес и страни језик. Приликом посете Војној академији, француска војна мисија била је изненађена када су сви српски питомци са високим француским официрима разговарали на течном француском језику, а да ни један од њих никада није био у Француској.

Наравно, овако школовани официрски кадар у својим гарнизонима организовао је културни и забавни живот. Између осталог, сваке године у свим гарнизонима организовани су официрски балови.

Традиција официрских балова трајала је све до почетка Другог светског рата. После завршетка рата само је

На млађима свет остаје, али и плес

Чланице плесне групе „Луна“ приказали су умеће у савременим играма

назив бала изменењен у драгарско вече. Из познатих разлога, када је почeo распад СФРЈ, прекинута је традиција окупљања војних старешина.

Почетком јануара 1999. година, непосредно пре проглашења ратног стања, ОРВС Града Чачка, заједно са Командом Ужицког корпуса (у коме је уз активне старешине било и више од 70 одсто резервних војних старешина)

Високе званице из редова Војске Србије, у складу са традицијом, биле су у свечаним униформама

Играло се и официрско коло, као пре осам деценија

донета је одлуку да се организује официрски бал у Чачку. Бал је представљао чин пркоса и поноса активних и РВС, према очекиваној агресији 19 земаља чланица НАТО пакта.

У наредних 15 година бал је постао традиционалан. Посвећен је јунацима из протеклих времена, бунама, устанцима и ратовима, које су наши преци водили за слободу своје отаџбине.

Војвода Живојин Мишић на једном оваквом скупу рекао је следеће: „Официри су ослонац Војске, а Војска

је ослонац државе. Држава је данас дужна да створи официрском кадру угледан и материјално осигуран положај, ако мисли да јој тај ред људи послужи корисно у најмрачнијим и најстрашнијим данима, у данима питања части и слободе свога народа“.

Официри Војске Србије не могу да бирају радно место и утиче на своја примања и да одређују гарнизон у коме ће бити војни старешина. Лична питања официра решавају његови претпостављени и одређују дужност

коју ће обављати, а од њега се захтева да буде најбољи. Свуде и на сваком mestу.

Ову веома успелу манифестацију пропратили су новинарски посленици РТС, ТВ Галаксија 32, ТВ Телемарк, и чачанског Гласа.

Да је организација овогодишњег бала била изврсна, својим изјавама потврдили су гости из Војске Србије и локалне власти Чачка.

Ило Михајловски
Снимио **Свето Живковић**

Са седнице Скупштине МО УВП 61. блока

НЕДОСТАЈЕ ПРОСТОР ЗА РАД

Средином априла одржана је седница годишње Скупштине Месног одбора УВП 61. новобеоградског блока. Извештај о раду поднео је председник Боривоје Гајић, који је истакао да је организације током минуле године радила веома добро.

Том приликом речено је да је значајан део војних пензионера учањен у организацију, али да један од основних задатака – посета старијим и болесним члановима није испуњен због објективних и субјективних разлога.

Чланови су показали хуманост одавајући се акцији прикупљања помоћи угроженим током прошлогодишњих катастрофалних поплава.

На седници је наглашен проблем везан за остварива-

ње права на усклађивање пензија за 11,06 одсто. Наime, надлежни државни органи се упорно оглушују о одлуке и пресуде судова.

Када је о здравственом збрињавању војних пензионера реч, истакнут је проблем чекања на специјалистичке прегледе у ВМА.

Проблем војних пензионера на блоку 61 је тај што немају просторију где би се окупљали и обављали планирane активности. Тиме је донекле умањен и ефекат информисања. Главни извори информисања чланова су гласило „Војни ветеран“ и сајт Удружења војних пензионера Србије.

Као тежиши задаци за наредни период истакнути су одвијање даљег поступка на остваривање права за усклађивање пензија за 11,06 одсто, укључујући и обраћање Међународном суду за људска права у Стразбуру; обавештавање чланова да дуг од 2004. године могу да остваре само посредством надлежног суда; покретање иницијативе да се пензијско осигурање војних осигураника поново врати у Фонд ПИО и други.

Б. Г.

Иницијатива за отварање војне апотеке

ОЛАКШАТИ ЖИВОТ ВРЕМЕШНИМ ЉУДИМА

У63. Новобеоградском блоку, у улици Јурија Гагарина 72, у приземљу, постоји војна амбуланта у којој раде две лекарке и две медицинске сестре, али амбуланта нема апотеку, тако да корисници здравствених услуга по лекове морају да иду у Војномедицински центар Нови Београд. Иначе услуге те амбуланте користи 2876 пензионера и чланова њихових породица.

Не би било проблема у здравственом збрињавању корисника здравствених услуга у реченој амбуланти, да nije реч углавном о особама старијим од 80 година. Када пациент у амбуланти добије упуту за специјалистички преглед, одлази у ВМЦ код специјалисте који га прегледа и на упуту испише лекове који су му потребни. Пацијент онда мора да се врати у амбуланту да му лекар препише рецепте, с којима се поново враћа у ВМЦ да би у тамошњој апотеци подигао потребне медикаменте. Узима лекове и тек тада одлази у свој стан. Тако времешни људи четири пута прелазе растојање од амбуланте до ВМЦ Нови Београд.

Ваља напоменути да је амбуланта раније у свом саставу имала и апотеку, која је укинута не зна се из којих разлога. Амбуланта иначе ради само пре подне, па би апотеку могао да опслужује само један фармацеут. Отварање апотеке не би изисквало велике материјалне трошкове. Амбуланта и апотека налазили би се у војној згради, чиме би се смањио „притисак“ на апотеку ВМЦ. Практично један фармацеут из апотеке ВМЦ Нови Београд могао би да ради у амбуланти блока 63.

Предлог за отварање нове апотеке упућен је Извршном одбору УВПС, од којег се очекује да подржи акцију и предузме потребне кораке према Управи за војно здравство Министарства одбране Републике Србије.

Бора Гајић

Забележено у Шапцу

ЗАХВАЛНИЦА ЗА САРАДЊУ

Угарнизону Шабац, у касарни „Церски јунаци“, обележен је Дан Војске Србије. С обзиром на чињеницу да је већи део припадника понтонирске јединице био ангажован на централној свечаности у Такову, прослава празника обављена је у скромнијим оквирима.

Командант јединице потпуковник Синиша Маринковић подсетио је на историјски значај Другог српског устанка, затим је побројао највеће активности јединице током године, посебно оне о пруженој помоћи народу у елементарним непогодама и изразио задовољство због успешног извршавања планираних војничких задатака.

На свечаности су прочитане наредбе о стимултивним мерама. За успешну дугогодишњу сарадњу понтонирске јединице и УВПС, потпуковник Синиша Маринковић уручио је захвалницу председнику Општине УВП Ђорђу Момчиловићу. **С. Стојановић**

Како је у Југославији отпочео Други светски рат

РАЗАРАЊЕ БЕОГРАДА

Немачка је без објаве рата 6. априла 1941. године напала Краљевину Југославију. Напад је почeo снажним ударима ваздухопловних снага, специјалним дејствима и брзим продорима оклопно-механизованих јединица.

Главни циљ напада немачког ваздухопловства је био разарање Београда, деморализање војске и народа и уништење југословенских ваздухопловних потенцијала.

Одлуку да се Београд бомбардује донео је Адолф Хитлер 27. марта, разјарен вестима о демонстрацијама у Београду против потписивања Тројног пакта.

Извршење задатка поверено је 4. ваздушној флоти под командом генерал-пуковника Александра Лера, а операција уништења Београда, у којој је учествовало 234 бомбардера и 120 ловаца, носила је назив „Страшни суд“. Град је бомбардован у четири налета, а атаковање је настављено 7. априла, па потом 11. и 12. априла. На Београд је изручен око 440 тона разорних запаљивих бомби, погинуло је, како се процењује, више од 2.500 људи, а уништено је више стотина зграда, међу њима Народна библиотека Србије. Југословенску престоницу је од напада из ваздуха бранио елитни Шести ловачки пук и јединице противваздушне одбране Ваздушне зоне Београд.

Гађање су густо насељене четврти, болнице, Учитељски дом, Каленић пијаца, железничка станица, зграда Главне поште, земунски аеродром. У порти Вазне-

сјељске цркве побијено је и рањено неколико стотина цивила, а више стотина грађана страдало је када је директно погођено градско склониште у Карађорђевом парку.

Треба рећи да су први удари немачке авијације на Југославију, из правца Бугарске, изведени два сата пре бомбардовања Београда, нападима на аеродром код Куманова. У том нападу бомбардера фашистичких окупатора, уништene су две ескадриле Петог ловачког пука Ратног ваздухопловства Краљевине Југославије. У ескадрилама је било по седам авиона стационираних на ратном аеродрому Режановачка коса код Куманова. У неравноправној борби на небу изнад Куманова, 15 храбрих српских пилота и војника погинуло је одуригнути се налетијама знатно моћнијег непријатеља.

Југославија је капитулирала за само 11 дана, а краљ и влада напустили су земљу три дана раније. Земља је раскомадана и подељена између Немачке, Италије, Мађарске и Бугарске, с тим што су Србију окупирале Хитлерове снаге.

Седам дана пре него што је окончана инвазија, 10. априла 1941. године, уз подршку Мусолинијеве Италије, проглашена је Независна Држава Хрватска, са усташким војводом Антом Павелићем на челу. Према подацима проф. др Драгољуба Живојиновића, у Априлском рату страдало је око 20.000 људи.

Милан Ракић

Представљена монографија „Животоплет“ војног новинара у пензији Новице Пешића

ХРОНИКА О ПОРОДИЦИ И ВРЕМЕНУ

Новица Пешић, дугогодишњи новинар „Народне армије“ и „Војске“, следећи познати мото знаменитог историчара римског царства Гая Корнелија Тацита „Речи лете – записано остаје“, и у пензији је настапио новинарски и публицистички рад. У Удружењу ратних добровољаца 1912-1918, њихових потомака и поштовалаца у Београду, уредник је траженог и читаног „Добровољачког гласника“ и аутор више књига и фельтона о ратним добровољцима који су се организовани и без позива приклучили српској војсци и знатно допринели пробоју Солунског фронта 1918. године и ослобођењу Србије у Првом светском рату. Његово најновије дело је богато илустрована монографија необичног и поетичног назива – „Животоплет“, којом је обележио 45. година дописничког и новинарског рада у војним и другим листовима и часописима.

Омеђивши садржај књиге о својој широј и ужој породици временом прошлим и садашњим, које сеже од поратне 1945. до данашњих дана, на 416 страна, оставио је потомству у наслеђе занимљиве, тегобне и узбудљиве странице свог живота, али и живота других, њему значајних људи, од родитеља до потомака и неизбежне супруге Злате. Посветио је онима с којима је растао, друговао, сарађивао, који су му помагали, неки и одмагали, у важним животним приликама. Књига је и документ, и људска прича, и сликовито породично стабло, али и хроника једног времена. Њеним објављивањем Пешић је на трајан и најпотпунији начин обележио и своје личне и породичне јубилеје – 70. година живота, 50. година брака и четири ипо децензије војничког, публицистичког и новинарског стваралаштва.

У пријатном амбијенту Музеја позоришне уметности у Београду, у присуству родбине, пријатеља и поштовалаца, монографију су бираним речима представили научни сарадник др Видоје Голубовић, председник Удружења ратних добровољаца 1912-1918. године, њихових потомака и поштовалаца, редактор књиге Слађана Ковчић, пуковник у пензији и дугогодишњи војни новинар и публициста Станоје Јовановић и Пешићев унук Ђорђе Митић.

Монографију „Животоплет“ објавила је издавачка кућа „Лицеј“, а штампана је у компанији Colorgraffx у Београду.

С. Јовановић

ВЕТЕРАНИ ЦРНЕ ГОРЕ

Црногорски савез спортивке рекреације – ветерани, организовао је у Тивту такмичење ветерана Црне Горе.

У свим дисциплинама ветерани витешки се борили и показали високу физичку спремност.

Од почетка водила се борба за сваку медаљу, а међу најуспјешнијим било је било Спортско-рекреа-

тивно друштво „Војни ветерани“ чији такмичари су освојили осам медаља: три златне, двије сребрне и три бронзане. Освојили су их Динко Шимурин, Драгиша Ђуковић, Комнен Бајчета, Ратко Маројевић, Драгица Шљивић, Милица Нововић и Љиљана Балетић.

Р. 3.

Пензионерске теме и дилеме

БУВЉАК - РАСПРОДАЈА ЗНАМЕЊА

Субота. Рано пре подне. Куда кренути и разбити војнопензионерску свакодневницу сачињену од шетње по градском кварту, евентуалним прелиставањем дневних новина с великонасловним трачем, или пак суморним политичко-економским вестима?

На бувљак, сину ми одједаред мисао. Ем шетња међу трговачким транге-франг-светом, ем доћи до каквог јефтиног china или turkey фирмировано-одевно-пензионерског пролећног комада. Реших. Без двоумљења напустих свакодневицу и запутих се у изазовну неизвесну бувљачко-пијачарску авантуру.

На тезгама склепаним од остатака дрвног грађевинског материјала, раширеним војничким шаторским обичним и маскирним крилима, разлепљеним картонским кутијама, крпама и пластичним фолијама, благо немарно, сортирана роба. Нема чега нема. Од игле, до локомотиве, рекло би се. Црнпурастих трговаца понавиши. Нуђи се све и свашта. Роба с гаранцијом, и без ње. Два комада за сто, па и три. Два и три у један. Може и другачије. Све уз ценкање и по договору. Гужва. И, купује народ. Ко то каже пао стандард, нема народ пара? Десето, двадесето и педесетодинарке најчешће, и за час мењају власнике. Нема шта, има се-може се.

–Ајде господине, брате купуј! – наваљују продавци, покушавајући да на брзину процени степен мог интересовања за изложене артикли и могућност добrog пазара.

Војнопензионерску пажњу привуче ми једна најлонска тезга, отприлике два са један без посетилаца и евентуално заинтересованих купаца. Застанах. Међу нуђеним артиклима и војничке JNA капе, „титовке“ све, с додуше, окрњеним петокрама и две-три официрске петокраке са спром и чекићем, пролетерске. –Колико, запитах трговца. –Двадесет мале, ове велике педесет динара, ајде јефтино. Да се договоримо. – добих одговор. Кисело, или тужно, не знам ни сам, насмејах се упорном трговцу.

Међу старудијом спазих и посивео, запрљан Орден за

храброст. „Смрт фашизму слобода народу“ стоји угравирано. Установио га Врховни командант НОВ и ПОЈ Јосип броз Тито 15. августа 1943. године – „припадницима оружаних снага који су у борби против непријатеља учинили дела у којима је дошла до снажног изражaja њихова лична храброст или који су се на бојном пољу посебно истакли личном храброшћу“. Према подацима први додељени у септември 1944. године. Колико за живота, колико постхумно? За јуриш, у борби, за слободу.

Колико, упитах. Ово ти је херојско, ако си купац триста динара, мање не може, добих одговор. Окренух главу, погледах неодређено, негде ка пијачарској маси. Може за двеста педесет, покушао трговац да ме убеди у куповину „херојског“ артика.

Вратих се кући, ћутке спласног расположења. Шта је, упита супруга. Не одговари. Са полиције из витрине узех брижно чувану омању сивкасту кутију са сребрнастим натписом на поклопцу „ОРДЕН ЗА ХРАБРОСТ“. Отворих је и погледах (неред) уважавано ратно знамење. Кога је, каква мука, или ко зна шта натерало на продају, или можда бацање у смеће дединог, очевог, или личног ордена, запитах се. Политика, историја, њени писци и тумачи, државни чиновници, уредбе и наредбе мењани по систему дувања ветра, час овамо-час онамо. Само, да ли би могло и морало достојанственије са знамењима у држави нам Србији? Молим.

Епилог.

Субота, 9. мај. Обукох, на вешалици уредно одложену и чувану с пластиком пресушеном, предвојнопензионерску униформу. Кад закон не да јавно, у сопствена четири зида могу и ван закона. Моја кућица, моја слободица. Укључих телевизор. Војна парада у част 70 година победе над фашизмом. Москва. На трибинама, на почасном месту, али и међу непрегледном публиком војни ветерани све с униформама и одличијима, знамењима, и оним за храброст. Црвеним тргом, стројевим ковраком дефилују гардисти Војске Србије.

Будимир М. ПОПАДИЋ

100 година од почетка Великог рата

ПРОТИВОФАНЗИВОМ У ЛЕГЕНДУ

Врховна команда, 18. новембра, као помоћ десеткованој и исцрпљеној Првој армији, послала је четири чете из Ђачког батальона. Они су као ѡаци-поднаредници, заменили изгинуле старешине. У Колубарској бици, растурен на целом фронту, Ђачки батальон није изневерио своје дотадашње идеале. За две недеље даноноћних борби, на ратним поприштима погинула је трећина (више од 400), а рањено је близу 200 ђака-поднаредника

С коро свака чета српске војске добила је по два ђака-поднаредника. У бројном смислу, они нису значили много, али су својим снажним младалачким духом, уносили нову снагу. Изненађени и преморени војници, видећи пред собом младе ђаке-поднареднике, слегали су раменима и схватали да је дошао момент „да се више не може назад“, већ у „славу или смрт“. Како пише Т. Пејовић, „војници су нас у почетку гледали са жаљењем, што смо тако млади и школовани дошли да погинемо... Упућивали су нас како да се чувамо од куршума“. Удружену ратно искуство и вештина старијих, с младалачким жаром и енергијом тадашњих ђака-поднаредника, уз мудро вођење старешинског кадра, почев од Врховне команде до најмање јединице, омогућили су организовано повлачење под борбом, а потом изненадну, енергичну и снажну противофанзиву, којом је за само петнаестак дана потпуно разбијена и из Србије претерана Поћорекова „казнена експедиција“.

Колубарска битка, једна од највећих у ратној историји српског народа, вођена је месец дана, на фронту широком преко 150 km, против два пута бројнијег и опремљенијег непријатеља. Србија је у тај судбоносни „судар“ уложила све своје одбрамбене снаге. Одоловајући офанзиви силовитог завојевача, после тешког повлачења и напуштања престоног Београда, српска војска је чврсто запосела линију: Варовница – Космај – Сибница – Венчане – Ваган – Белановица – Дренова – Срезојевићи – Каблар – Овчар.

Још у току дефанзивне фазе, провођена је постепена популна људством. Мада су војни обвезници из новоослобођених области били недовољно обучени, они су равномерно распоређивани. На упражњена места погинулих подофицира, стицјем околности, постављани су ѡаци-поднаредници. „Тих 1.200 одушевљених младића“, пише Јеврем Станојевић, „беху она луча што озари душу потиштених војника, преморених другим повлачењем и проређених великим губицима. Соколећи своје водове, они ће се у новим борбама бацити на непријатеља са неодољивом жестином, напоредо са официрима. Крвава бразда постаће у њиховим редовима, али ће њихов светао пример одвести српску војску у победу...“ Највеће охрабрење изазвала је вест о пристизању артиљеријске муниције, за којом се „жеђ“ дugo осећала. Сазнање да ће прослављена српска артиљерија „поново крчти пут пешадији“, враћало је старо самопоузданje и веру у победу. Појава старог и болесног краља Пе-

тра Првог у првим борбеним редовима, имала је снажно морално дејство. Од чете до чете, говорило се: „Краљ је са нама, нема више одступања, убрзо ће наступање...“

Пушке у блату

Са каквим се бројним стањем пошло у противофанзиву, најбоље говори податак који се односи на Прву армију. Она је имала само око 21.900 бораца, што је мање од половине формацијског састава. И остале армије су слично изгледале. На пример, Тимочка дивизија другог позива, из Треће армије, имала је само око 4.000 људи. Било је то време када је код командантата и команђира провејавала мисао да се српске снаге могу спасити „само бзим преласком у противофанзиву“. Дакако, у томе је предњачио генерал Мишић. Говорећи о томе неку годину касније, он је истакао да је идеју о томе „дноeo из Врховне команде, где се она и зачела“. После процене ситуације и донете одлуке, Мишић је упутио наредбу командантима дивизија, где се каже: „Тешко стање код непријатеља треба искористити, нападати га свуда и на сваком месту, никде му не дати мира ни станке, докле год га не уништимо и истерамо из наше земље. Треба сад уложити сву своју снагу, храброст и појртвовање, јер је наступио згодан тренутак да тучемо непријатељске трупе разбаџане по нашој земљи“.

Како непријатељ 2. децембра није кренуо према положајима Прве армије, Мишић је још једном обавестио команданте дивизија о својој одлуци и храбрио их. Када је и од Врховне команде, након дугих и тешких разговора, добио сагласност за прелазак у напад, успедила је она чуvena директива бр. 7510, којом је војвода Путник наредио почетак опште противофанзиве. Том директивом у напад су кренуле и остале армије.

Игром случаја, док је 3. децембра генерал Франк „парадирао Београдом“ и подигао царску и краљевску заставу на древној Београдској тврђави, истовремено је отпочела српска противофанзива. Српска војска, сврстана у 63 пукова свих позива, под вођством генерала Живојина Мишића, Степе Степановића, Павла Јуришића и Вукомана Арачића, прешла је у одсудну противофанзиву на целом фронту и за 13 дана крвавих бојева и жестког прогањања непријатеља ослободила Србију. Главни носилац противофанзиве била је Прва армија. Она је дејствујући са оперативне основице Горњи Милановац – Рудник – Овчар, већ првог дана, „збацила“ изненађеног непријатеља

са својих утврђених положаја и потиснула га за 3 до 7 km. До 5. децембра дивизије те армије су избиле на гребен Проструга-Рајац-Сувобор.

У духу операцијског плана, главне снаге Прве армије (Дринска дивизија првог, Моравска другог и Дунавска дивизија првог позива), обрушиле су се 6. децембра ујутру, са сувоборске греде према Колубари. Дунавска дивизија првог позива је, на иницијативу свог команданта пуковника Миливоја Анђелковића-Кајафе, делом снага продужила гоњење ка Мионици и рејону Горње Топлице. Какав је хаос у аустроугарски 16. корпус унела Дунавска дивизија првог позива, по најбоље илуструје извештај ратног дописника лондонског „Тајмса“, Крофилда Трајса, који наводи: „Код села Горње Топлице, на самој ивици литеце... аустријски војници, коњи и кола, лежали су на земљи згуквани у једну гомилу. Било је ту мртвих коња упрегнутих у амове са мртвим војником који је још увек у својим рукама држао узде... Кола са мунцијом остављена су нека пуна, а из неких је мунција избачена у друмско блато да би се товар оплакшао, док на крају журба није постала таква, да су и кола напуштена. Рањени војници остављани су својој судбини... Пушке су хиљадама лежале у блату, испуштене из руку оних који су бежали...“

Пронели славу пркосне војске

Бранећи слободу и национални опстанак, српски народ је поднео велике људске и материјалне жртве. За победу у Колубарској бици, српска војска је дала око 60.000 погинулих и рањених бораца. На пољима и плавинама Србије, дрски нападач је оставио преко 50.000 погинулих, 42.215 заробљених војника и подофицира, 323 официра, 142 топа, 71 митраљез, 60.000 пушака, 43 ратне заставе, 3.600 запрежних кола са ратним материјалом, 2 авиона... Победе на Церу и Колубари, широм света су пронеле славу пркосне Србије. Од 15. децембра 1914, сем заробљеника, на њеној територији више није било ниједног аустроугарског војника.

Најмлађа интелигенција српског народа, стигла је на поприште те велике битке у време њене највеће кризе. Како је поменуто, после два месеца обуке у Скопљу, Ђачки батальон је на самом ратишту примио десетине и водове. Задојени безграницним родољубљем, ти млади људи су унели огроман елан у своје јединице. До тада многи од клонулих бораца, поново су постали хероји. Посебно треба истaćи да је Врховна команда, 18. новембра, као помоћ десетковању и исцрпљењу Првој армији, послала четири чете из тог Ђачког батальона. Они су као ѡаци-поднаредници, заменили изгинуле старешине. У Колубарској бици, растурен на целом фронту, Ђачки батальон није изневерио своје дотадашње идеале. За две недеље даноноћних борби, на ратним поприштима погинула је трећина (преко 400), а рањено је близу 200 ђака-поднаредника

Рањена земља

На прелазу између 1915. и 1916, српски народ и његова војска доживели су и преживели искушења незабележена у историји ратовања. Балканска ватрометина, интереси великих сила, освајачи већ тешко рањене и опустошene земље и народ спреман да се бори за слободу, написали су „сценариј“ за невиђену ратну драму. По свим одлика-

Србија им много дугује: припадници батаљона 1300 каплара

ма, то је била трагедија, а потом еп о „васкрсу“ прешаљеног народа и његове војске, пред очима занемеле Европе.

После великих српских победа од Дрине до Сувобора и натраг, Србија је првих месец 1915. била на врхунцу војне славе, осо-кољена победоносним одбрамбеним биткама. Истовремено, била је тешко рањена због изузетно великих жртава које је поднела. Од својих 250.000 најбољих бораца, изгубила је 163.557, а међу њима и 2.110 официра. Тим немилим бројкама треба додати и око 69.000 умрлих од рана и епидемија болести. У околностима када је непријатеља током Колубарске битке разбила и декласи-рала, српска војска није имала снаге да крунише своју бриљантну победу и пребрави војне операције на непријатељеву територију, па је наступило „оперативно затишје“.

Упркос огромним успесима које је остварила у ратној 1914., Србија се налазила у изузетно тешком стању. О проблемима „рањене земље“, како су је називали, писали су бројни савременици, историчари, дипломате, новинари, учесници рата и многи други. Амерички новинар и публициста Џон Рид, задужен да прати прилике у Србији, писао је у пролеће 1915. да је „Србија земља смрти“. Док је око себе запажао парализу привредног живота, Рида су мучила невероватна објашњења неког чиновника да су „сви мушкарци у Србији у војсци, или су мртви, а све волове је влада узела да вуку топове и коморцијска кола“. После обиласка бојишних простора на Дрини, неколико месеци после битке, пише да се „дизао задах да се човеку смучи“, да је „ходао по мртвима, тако много их је било“, да су му „ноге упадале у јаме трулог меса, дробећи kostи“. Чудио се и због „изузетног одсуства горчине Срба“. Како пише, био је у „земљи чудноватој, и замрлој и живахној... а ипак високог борбеног морала“.

Епидемије узимале свој данак

У Србији је владала огромна несташица животних намирница, стоке за вучу, сировина, радне снаге. Велики део територије био је разорен и попаљен. Пишући о Мачви, Џон Рид, каже: „Цео је овај крај био спаљен и опљачкан, а становништво побијено. Ни-

једно грло стоке нисмо видели, а километрима ни човека. Прошли смо кроз варошице у којима је трава расла по улицама, где ниједно људско биће није живело“.

И епидемије су узимале свој данак. Свој врхунац су достигле у марта 1915. године. Руски посланик Сергеј Писаров је извештавао: „По штатама, на слами и преко поља на леже мртви“. Болнице су одавале слику ужаса. Ваљево је описано као „велика казнионица у којој се једва зна ко је жив, а ко мртав“. Према опису Арчибалда Рајса, „гробља су прошиrena преко мере, а гробари су копали раке од зоре до мрака“. Сматра се да је у то време оболело више од 400.000, а умрло око 100.000 грађана, 30.000-35.000 војника и око 30.000 ратних заробљеника. Албин Кучбах је забележио да је од „440 српских војних и цивилних лекара, епидемији тифуса подлегло око 200“. И позната српска сликарка, Надежда Петровић, умрла је од тифуса као болничарка у Ваљеву, априла 1915. године.

Када је у пролеће 1915. немачка отпочела припреме за операције на Балкану, једино им је Бугарска била сигуран ослонац на путу према Цариграду. Пред усамљеном Србијом, надвила су се највећа ратна искушења. Септембра 1915., на простору Срема и североисточне Босне, концентрисана је аустроугарска 3. армија, у јужном Банату немачка 11. армија, а у западној Бугарској њена 1. и 2. армија. Свим трупама, јачине око 800.000 људи, савремено опремљеним и подржаним ваздушним снагама, командовао је немачки фелдмаршал Август фон Макензен, до тада један од највећих немачких комandanata. Насупрот таквој војној сили, Србија се могла супротставити са око 300.000 војника, мањом старијег животног доба, раззвучених на око 1.150 километара фронта. Српска војска је тада имала 13 пешадијских дивизија, од којих су образоване Прва, Друга и Трећа армија, Тимочка војска, Одбрана Београда, трупе „Нових области“ и неколико одреда. Под Врховном командом биле су Коњичка дивизија, две ескадриле авиона и део тешке артиљерије. Главнина српске војске била је подељена на две веће оперативне групације: једна за затварање великокоморавског, а друга нишавског правца. Остали делови требало је да штите гра-

нични фронт. Пред почетак борбених дејстава, Србија је могла да рачуна само на поуздану сарадњу с Црногорцима, који су везивали аустроугарске снаге на свом делу фронта и штитили леви бок српске Прве армије. Црногорска војска имала је око 42.000 војника и старешина.

Светао образ престонице

Одређујући једног од најславнијих војсковођа за поход на Србију, немачки цар Вилхелм Други, јавно је саопштио: „Учинићу велику част храбрим српским војницима. Против њих ћу послати маршала Макензена“. После свега што се збило у предвечерје нове офанзиве на Србију, црни облаци су се још више надвили над малом, рањеном, изнуреном и усамљеном Србијом, суоченом са атаком силних германских царевина, одлучних да је немилосрдно казне и униште. Према очекивању, Београд је био први на удару. За разлику од смењеног Поћорека, Макензен је одлучио да главни правац напада изведе са севера, с централним ударом преко Београда. Знајући колико је тешко освојити Београд због његовог изузетно јаког одбрамбаног положаја, великор градског утврђења које доминира над рекама и доказане покртвованости и жилавости српског војника и народа, решење је нашао у ангажовању моћне артиљерије, која треба да „разори Београдску тврђаву“ и систем „одбрамбених положаја града“, чиме би „прокрио“ пут пешадији. Током септембра, према Београду је распоредио око 350 топова различитог калибра, укључујући и мерзере. Бомбардовање Београда, друго по реду у 20. веку, отпочело је седином септембра 1915, двадесетак дана пре општег напада.

Општи напад на Србију и Београд отпочео је 6. октобра, ураганском артиљеријском припремом по положајима у граду. Само у једном дану, на Београд је пало око 30.000 граната. Простор од Карабурме до Аде Циганлије засут је са близу 4.000 пројектила. Ломили су се дебели вековни бедеми Београдске тврђаве, дизали стубови земље и дима, куће летеле у ваздух. Смрт је косила и војску и цивиле. Под тим датумом, др Славка Михаиловић је забележила у свом дневнику: „Ишчезао је осећај страха, не јавља се ни жеља за животом. Господаре само осећај замора у глави и жеља да се све једном сврши“. Сем уморних војника, Београд су бранили цивили, старици, жене и деца, који су узимали оружје с погинулих војника. Већ често помињани мајор Гавриловић, прикупивши наизглед растурене јединице, издао је легендарну заповест борцима на Дорђополу: „Тачно у 15 часова, непријатељ се има разбити вашим силним јуришем, разнети вашим бомбама и бајонетима. Образ Београда, наше престонице, има да буде светао. Војници, јунаци, Врховна команда избрисала је наш пук из свог бројног стања. Ви немате више да бринете за своје животе, који више не постоје. Зато, напред у славу!“ Ове речи ушли су у антологију најсветлијих патриотских поклича, уз чуvenу поруку Леониде, који је са Спартанцима положио живот на Термопилима, бранећи своју отаџбину од Персијанаца.

Из рукописне заоставштине
Крсмана МИЛОШЕВИЋА

Оболења ректума и ануса

Пише: мр сц. др
Часлав Антић

БОЛЬЕ СПРЕЧИТИ НЕГО ЛЕЧИТИ

Важно је знати да код свих ових стања (оболења) фактор број један у терапији је беспрекорна хигијена чмара и ануса, а и режим исхране без много масти. Храна треба да буде неслана и не превише зачињена (љуто, слано, кисело)

Aнус је завршетак задњег дебelog црева (чмар). Ректум или право црево је део дебelog црева који се протеже од ануса (завршетак дебelog црева -природни отвор утробе) навише од једанаест до четрнаест сантиметара. У оболења овог дела људског тела спадају фисуре, фистуле, хемороиди, апцеси, проплапус (испадање гужњег црева), тумори (бенигни и малигни), као и нека запалењска стања.

FISURA ANI: Болна прскотина у слузокожи ануса зове се фисура ани. Битан етиолошки узрокни фактор је повреда, тј. опстипација са тврдом столицом, приликом које долази до прскања аналне слузокозе. Трауму подупиру многи други фактори, као noduli hemorrhoidales, екземи и друге инфекције ануса. Не искључује се ни наследни фактор.

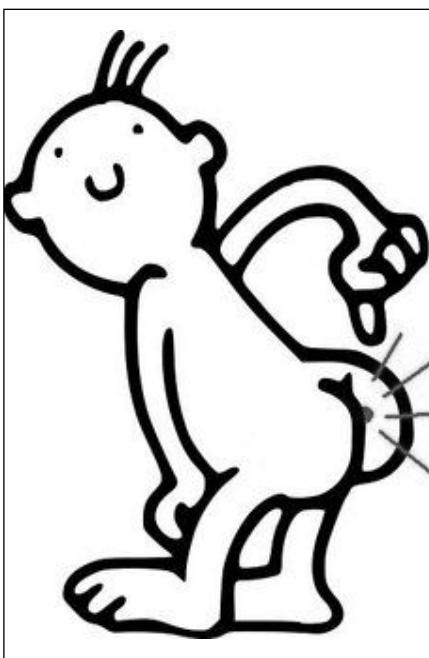
Доминантан симптом је бол у чмару који је испољен нарочито пре и после дефекације. Понекад је бол неиздржлив.

Лечење је конзервативно и оперативно. Конзервативно се састоји у давању инјекција око и испод фисуре раствором 1 одсто новокаина. и друга средства које одреди лекар у зависности да ли се ради о фисури симплекс (обично) или о хроничној. Ако фисура не зарасте конзервативним лечењем, приступује се оперативном захвату који је у домену хирурга.

FISTULA ANI: Узроци и патологија овог стања су веома комплексни и тешко их је у кратком опису све набрајати. Међутим, први знаци наступају после прележаног каквог гнојног и инфламаторног процеса. Болесници се жале да им је доњи веш стално влажан. Ако је фистула комплетна, болесници осећају да на њу излазе гасови и фекалије. Код постављања дијагнозе многи поступци испитивања зависе да ли се ради о комплетној или некомплетној фистули, што спада у уско специјалистички домен.

Лечење конзервативно и оперативно. Конзервативно се састоји у примени антибиотика опште и локално. Специфичне ТБЦ фистуле захтевају посебан третман и лечење специфичним лековима против ТБЦ бацила.

NODI HAEMORRHOIDALES: Сви фактори који успоравају венску циркулацију, те крв стагнира у хемороидном плексусу доводе до ширења вена тог дела и хемороида. Варикозни чворићи могу бити величине од зрна грашка па до већег ораха. Према локацији деле се на интерне (унутрашње) и екстерне (спољашње). Најчешће се јављају три чвора: два са десне стране и један са леве у пределу пет сати. Прости хемо-

Хигијена представља алфа и омегу терапије

риди без компликација представљају, обичан венски варикс који је испуњен крвљу. Компликовани хемороиди могу бити испуњени тромбусом (угрушци крви) да фиброзирају (меснати, жиличасти), да буду инфламирани (упаљени) или инкарцирани (укљештени).

Симптоми: бол у пределу чмара. Поред болова, јавља се и свраб. После столице болесници примећују да им из чмара излази неки чворић, а понекад се столицом избацује и крв. Крварење може да доведе до тешке анемије (малокрвности). Инфламаторни (упаљени и тромбозирани) хемороиди јако боле.

И код овог стања тј, оболења терапија је конзервативна и путем операције. Конзервативна се састоји у одржавању редовне столице, хигијени чмара, употреби антибиотика и облога и купке у инфламаторних стањима и тромбозама. Даљи третман спада у домен лекарског надзора.

Важно је знати да код свих ових стања (оболења) фактор број један у терапији је беспрекорна хигијена чмара и ануса, а и режим исхране без много масти. Храна треба да буде неслана и не превише зачињена (љуто, слано, кисело).

Шта нам све у здравственом смислу доноси пролеће

ОД ПОЛЕНСКЕ КИЈАВИЦЕ ДО УЈЕДА КРПЕЉА

Дошло је пролеће, почиње цветање воћака цвећа и другог биља. Неке особе ће да осете непријатне последице овог пријатног, па и лепог годишњег доба, Десиће се то у виду алергије, то јест поленске гроздице.

Карakteristični simptomi су: непрестано кијање, цурење из носа и свраб. Познато је да свраб и сузење очију доводе до отежаног дисања. Обавезно се треба јавити лекару јер уколико се алергије не лече, могу да узрокују појаву астме, упаду синуса, коњуктивита и полипа.

Са пролећем почиње ницање и раст траве и другог корова, што олакшава живот крпелима, а многим походницима природе, боравак на отвореном може да донесе непријатности. Крпельји се могу наћи на свим зеленим површинама (шуме, ливаде, паркови) где су људи изложени убоду тог инсекта. На кожи човека крпельј се креће готово неосетно јер има јастучиће на врховима прстију, а убод је безболан, јер његова пљувачка садржи неку врсту анестетика. То је доволјан разлог да се по повратку из приреде добро прегледају одећа и слободни делови тела. Уколико су крпельји заражени, могу да пренесу Пајмску болест, која почиње појавом безболног кружног црвенила на месту убода, а ту промену прате и повиšена температура, болovi у мишићима и зглобовима.

Ч. А.

Брање, чување и употреба лековитог биља

СВЕ У СВОЈЕ ВРЕМЕ

Да би једна биљка имала корисно и снажно деловање, на које би се могло рачунати кад се она буде примењивана, треба да буде узabrana у одређено време: кад су саставни делови којима она делује у пуном развитку и напону. То време није за све биљке једнако, па и за све њихове поједине делове који ће се употребити. За пример узмимо босиљак. Три научника:

Шарабо, Лелу и Хеберт, показали су да се уље које се ствара у његовом лишћу постепено сели у цвеће, тако да га у моменту цветања нема више у зеленим деловима биљке. После цветања и оплодјавања цвета, један део уља враћа се натраг у зелене делове, а други се, изгледа, потроши. Према томе, босиљак треба брати у часу пуног цветања.

Из те појаве може се извести закључак да све биљке које дају уље (зејтин) треба брати кад се сасвим расцветају. Делове

Пуна лековитост биљке добија се ако се убере у право време

биљке изнад земље треба брати кад је време суво, после росе, а не за време кишне, олује итд. То се нарочито односи на ситуацију када се беру цвеће и лишће.

Биљке треба кидати пажљиво, да се не угњечи. Није препоручљиво сувише натрпавати котарицу, јер је цвеће нарочито нејжно, а још мање треба трпати све у неку врећу, где се биљке или њихови делови брзо успаре, пожуте и поцрне. Нарочито треба одвојити биљке које су отровне од оних које то нису, јер доцније може доћи до тешких последица. Због тога је потребно да се биљке обележавају одмах на лицу места.

Чим се берач врати са бербе, треба одмах да простре биљке, цвеће, лишће у танке слојеве или редове да би се избегло успарање. После се прелази на право сушење.

За поједине делове биљака важе и нека нарочита упутства.

Корен

За брање корена једногодишњих биљака најбоље је доба пре цветања биљке. Корен двогодишње биљке бере се у јесен, кад је прва година већ завршена.

Биљке можемо брати у доба кад је њихово бујање у пуној снази и на врхунцу. Ако су биљке много старе, њихово корење постаје дрвенасто и често пати од разних болести, које му мењају својство. Тако на пример корен од навале (папрати против глиста) најбоље је брати у лето или у почетку јесени.

Кора

Кора се скида с грана дрвета које није ни старо ни младо, већ у средње доба раста и с грана које имају две до три године. Кора се скида у пролеће, кад дрвеће почне да буји. Ако је смоласто, бере се у јесен, ако то није, на пример кора домаћег дрвећа, као што је храст, брест, зова — бере се у јесен после листопада или у пролеће пре листања, ако је дрвеће старо. Кора храста скида се с грана као глатка трака и боља је него кора са стабла која је више или мање испуцала и изменила се због ваздуха и влаге. Коре бреста скида се такође с грана, чисти се од спољњег слоја и спрема у облику узаног ремења (кашија). Кора зове узима се од једногодишње грane и гули се од стабла у комаде. Коре пасјаковине и крушине скида се у комаде, итд.

Пупољци

Пупољци се беру у пролеће пре њихова потпуно развијата или кад се почне развијати биљка, жбуна или дрво (на пример од тополе, бора).

Лишће и целу биљку треба кидати, нарочито лишће, у почетку лета, у суве дане, један или два часа по изласку сунца и кад опадне роса. Треба их брати у стању пуној развијености биљке, у моменту кад се органи за плюјење почну развијати; дакле, нешто пре цветања. Тада моменат, поред осталог, бира се и зато што је лишће, ако је младо, сувише водено, а ако је сувише старо, сиромашно је у лековитим састанцима. Поред тога, лишће пре самог цветања биљке има највише лековитих састанака, на пример напрстак. Његово лишће треба брати друге године и пре самог цветања. То исто важи и за велебиље, бунику, татулу и једић.

Цвет, цветне грane, цваст

Ови делови се беру као и лишће, тј. кад је роса већ опала. Већина цветних грana треба да се бере у моменту развијања цвета, тј. пре потпуној развијености. Ароматични, миришљави цветови, попут рузмарина, лавандуле (деспика), мајчине душице, вранилове траве, изопа, нане и других, беру се за време цветања. То исто важи и за пелен, матичњак, сасу (у цвету).

Често су цветови сувише ситни да би се могли чувати сваки посебно. Уз цветни и миришни део, понекад се налази и лишће биљке, обично на врху стабљике. У том случају бере се цео горњи део биљке, који носи назив и цветни део, цветна грана, цветни врх, цветна стабљика, цветни грозд, цваст.

Све грane с цвећем (врхови и стабљике), а одрезане испод цвета и везане у ките (ликом), не треба гужвати, скупљати их у вреће, нити им дати да се успаре, да не би почело у њима вреће, ферментација. Од свих биљних делова цвет изискује највише пажње. Он је најнежнији и има највећу вредност, већу него лист или корен.

Плод, род

Плод се бере (нпр. јагода, малина итд.) кад потпуно узри. Плодови који се имају сушити, беру се нешто пре сазревања (на пример шипак).

Семе и зrna

Семе и зrnевље сакупљају се кад су потпуно зрели.

IN MEMORIAM

ОДЛАЗАК ОСНИВАЧА НАШЕГ УДРУЖЕЊА

Један од оснивача УВПС Славко Драгумило заувек нас је напустио 12. априла ове године. У борби коју једино није добио, савладала га је тешка болест.

Рођен је 1938. године у Берушици, општина Гацко. На таласима колонизације, као десетогодишњак, сели се у ново пребивалиште - Гајдорбу. Тако Херцеговац постаје Лала. Постављене мале матуре уписује Подофицирску школу везе, коју завршава са одличним успехом. Војну академију и Командно-штабну академију завршава са врлодобрим успехом.

Успешно обавља више дужности у гарнизонима Ниш, Приштина и Београд. За одговорно и стручно обављање свог посла добио је четири висока одликовања.

Пензионисан је 1992. године, у чину пуковника, са дужностима заменика Начелника Управе за Еи и ПЕД. Одмах по пензионисању укључује се у рад групе војних пензионера, са циљем да оснују своје удружење. Активно ради на организацији општинске организације на Вождовцу. Убрзо постаје први председник општинске организације УВПС Вождовац. У Удружењу је обављао више одговорних дужности. Између осталог био је и наш први представник у Савезу пензионера Југославије, потпредседник УВПС, заменик председника Извршног одбора и заменик председника Управног одбора Скупштине Фонда СОВО. За успешан рад у Удружењу награђен је највишим признањем Удружења - Повељом УВПС.

Смрт Славка Драгумила ненадокнадиви је губитак пре свега за његову супругу Драгославу, сина Слободана, снају Гордану и унука Немању, као и за многобројну родбину и пријатеље.

Нама, његовим школским друговима, сарадницима са посла и из активности у Удружењу, остаће дуго у најлепшим успоменама.

Смрт је Славка затекла на дужност члана Општинског одбора УВП Вождовац - Савски Венац.

Радмило Милосављевић,
пуковник у пензији

Интерно гласило
војних ветерана

ИЗДАВАЧ

Удружење војних пензионера Србије
Београд, Браће Југовића 19

ЗА ИЗДАВАЧА
Љубомир Драгањац

Година XIII ■ Број 134 ■ Април 2015

ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК
Звонимир Пешић

ЛИКОВНО-ГРАФИЧКИ УРЕДНИК
Милен Чуљић

СТАЛНИ САРАДНИЦИ
Др Часлав Антић, мр Александар Симоновски, мр Милан Шумоња, Ранко Бабић, Будимир М. Попадић, Никола Оташ, Душан Старчевић

ДОПИСНИЦИ
Добросав Алексић (Алексинац), Ранко Бабић (Ниш), Предраг Добић (Сремска Митровица), Радивоје Здравковић (Подгорица), Ило Михајловски (Чачак), Будимир М. Попадић (Нови Сад), мр Александар Симоновски (Крушевача), Стеван Стојановић (Шабац), Драгослав Ђорђевић (Крагујевац), Јелько Будимски (Зајечар)

ФОТОГРАФИЈЕ У БРОЈУ
Будимир М. Попадић, М. Чуљић,
дописници и сарадници

УНОС ТЕКСТОВА
Редакција

Лист излази месечно.
Тираж: 3. 000 примерака
Телефон-факс: 011/322-8076

ШТАМПА
План-пласт, Београд
Адреса, Београд, Браће Југовића 19

Ел. пошта: uvps.veteran@gmail.com
Сајт Удружења <http://www.uvps.rs/>

ISSN 1452-3809

CIP –
Каталогизација
у публикацији
Народна
библиотека
Србије Војни
ветеран ISSN
1452-3809
9 771 452 380002

ИНФОРМАТОР

Адвокатске услуге за КВП

**БЕСПЛАТНИ САВЕТИ
И ПОВОЉНИЈЕ
ОСТАЛЕ УСЛУГЕ**

На основу уговора о пословној сарадњи за-
кљученог са УВПС, адвокати:

***Ивана Ц. ЈОВАНОВИЋ**, из Београда, ул.
Балканска бр. 18, локал 93 (ТЦ „Иванијум“),
тел. 011/2644384 и 064/1735395; Клијенте при-
ма: уторком: од 17.00-19.00 часова;

***Љиљана ЈАКОВЉЕВИЋ**, из Београда, ул.
Чубурска бр.2, Занатски центар „Пејтон“, тел.
011/2446977 и 064/1427122; Клијенте прима:
понедељком, средом и четвртком: зими од
17.00 - 19.00 а лети од 18.00 -19.30;

***Гордана БУЧЕВАЦ СТЕФАНОВИЋ**, из
Шапца, ул. Патријарха Павла бр. 10, тел.
015/314307 и 064/2328165; Клијенте прима: че-
твртком од 18.00 - 19.00 часова;

***Весовић Н. Мирјана** у Београду, Ул.
Шуматовачка бр. 149, суботом од 11-15
часова и у Крагујевцу – Ул. Светозара
Марковића бр. 19, средом од 15-18 часова.
Телефони: 063/8446-900 и 064/413-148

За потребе војних пензионера ови адвокати
обављају следеће правне послове: даваће
бесплатне правне савете и пружаће све остале
адвокатске услуге уз накнаду по важећој адво-
катској тарифи умањеној за 20 одсто (адвокати
Љиљана Јаковљевић и Гордана Бучевац Сте-
фановић), односно 30 одсто (адвокат Ивана Јо-
вановић). Редослед адвоката дат је по редосле-
ду склапања уговора.

ПЕНЗИОНЕРСКО ЂОШЕ

Пензионери, не скачите себи у
уста. Остаћете гладни!

Морам да будем дволичан јер с
пензијом издржавам
четворочлану породицу.

Пензионери најрадије лежу.
Одавно им се смркло.

Наше пензије су као самогореће
цигарете. Тињају четири-пет
дана и саме се угасе.

Пензија ми је као стари
аутомобил. Увек мора да се крпи.

**ВЕОМА ПОВОЉНЕ
СТОМАТОЛОШКЕ УСЛУГЕ
ЗА ВОЈНЕ ПЕНЗИОНЕРЕ**

У склопу сарадње са УВПС, Стоматолошка ординација „Президент М“, Звездара, Михаила Булгакова (бивша Душана Петровића Шанета) 46, са тимом искусних стручњака, војним пензионерима нуди бројне погодности:

Део услуга бесплатно – стоматолошки преглед, консултација и стручно мишљење,

Остале стоматолошке услуге (протезе, пломбе, надogradње и друго), уз значајне финансијске погодности – плаћање на рате или са попустом, у зависности од врсте услуге.

Доказани тим стручњака нуди све
стоматолошке услуге брзо, квали-
тетно и повољно.

Телефони за контакт и информације:
011/342-7481, 063/214-800, 064/135-
1487.

ОБАВЕШТЕЊЕ

Сусрет бивших припадника Арти-
љеријског школског центра (АШЦ),
АВЛ и ЦЛ, одржаће се 16. маја
(субота) са почетком у 12 часова у
Хотелу „Бристол“, Београд (аутобуска
станица). Молим све заинте-
ресоване да се међусобно инфор-
мишу о месту и датуму сусрета.

Организатор сусрета
Јово Маљковић
Тел: 011/2505922 064 6770 992

О Б А В Е Ш Т Е Њ Е

Трећи сусрет Крижевчана биће одржан
23. маја (субота) са почетком у 13 часова
у Хотелу „Бристол“. Заинтересовани да
јаве број чланова породице до 15. маја
Миливоју Раденковићу, 012/531-147 и
060/333-64-63 или Ратку Јанковићу,
012/557-166 и 064/113-29-18.

Организациони одбор